

МІКА

СЕРГІЙ МИКОЛИН

МШКА

«Ну що б, здавалося, слова ...
Слова та голос – більш нічого.
А серце б'ється – ожива,
Як їх почує!... Знать у бога
І голос той, і ті слова
Ідуть меж люди !»Т.Г. Шевченко

«Це все Ваші книги,
які я бачила на фото й сайті?
Чи допомагають вам інші?
Мені чогось здається,
що одній людині
стільки написати книг
і мудрих досліджень в них
просто не під силу.
Хоча все може бути,
коли дар від Бога,
то й слова знайдуться,
час, сила і терпіння.
Хай ці слова святого Духа
будуть світильником в житті
для душ й умів людських
у пошуках свого путі».
Ганна Цірценс

мика
Сидить старий тип
та все мика, смика
за ліве вухо, або за лисий чуб,
щоб написати слова мудрі
у ці віршовані рядки
і щоб кожен читав їх залюбки.

Сорок п'яту книгу уже пише,
а лиш сімнадцять видати зумів
за ті гроші, які були в мене...,
відкладеними на часи скрутні,
чи «на смерть»., як кажуть декотрі.

Але ми раді і нам приємно,
що люди їх читають по всьому світу
і деколи пишуть нам листи,
а ми грошей позбувшись
продовжуємо жити,
бо грошей іще нема на «ті часи».

Та суть і не в тому
видані, чи невидані,
бо люди ще в житті загублені
і не шукають виходу.

Тому їм у їх суєті
не до книг,
то і минебудемо
за це судити їх.

Прийде час і читатимуть
і порад в цих книгах шукатимуть,
а діями такими позитиву добавлятимуть
у життя свої і собі подібним.

Може через років десять
ситуація в країні й нації зміниться
і вірші мудрі будуть у пошані,
а не пупс і вірші вульгарні.

То тоді й позвуть
на конкурси преміальні
і на Нобеля пошлють,
та цього типа,
який чухав вуха
уже не знайдуть.

ЦЕМЕНТ

Спілкування, то є цемент
у вибудові між людьми
хороших взаємин.
Тому завжди
при радості, чи тривозі
поговорімо з друзями,
а якщо це неможливо,
то поговорімо
із собою в тиші.

ГАРМОНІЯ

Якщо душа, ум і тіло
у гармонії між собою,
то це і є щастя стан,
то це і є той путь
по якому люди йдуть
у взаємини прекрасні,
збагачуючи усе навкруги
і джерело Духа на Землі,
і енергії роду і сім'ї.

Коли ж ум у нас є
тим організатором дій,
що робить планетарну суєту цю,
то і саме єство таким же є.
Тоді нема чого
надії нам плекати
на щасливе майбуття
і на хороше в дитейжиття.

ЗМІНИ У СОБІ

Хочемо ми, чи ні,
але уже пройшла
та пора роздраю, хамства,
і ми маємо самі
наводити порядок у собі
і у всьому навкруги.

Творімо люди доброту,

бо вона веде до щастя всіх,
а воно у діях є путь-дорога,
якою усі прийдуть до Бога,
якого ми назвали хорошими словами:
Дух світла, радості й любові.

Нема довіри словам
при різних способах
і при різних формах спілкування
незалежно від тем, чи інтересів.

Як ми зрадили Тебе,
Творець-Отець-Дух святий,
коли чергуємо байдужість й зраду
в думках, словах і діях,
коли на довіру нема надії.

Коли ми щодня у діях,
зраджуємо Тебе, святий Дух
заради нікчемних вигод і користі
без яких ми можемо ще жити.

Можемо жити і творити,
як подобає Твоім дітям,
а продалися сатані, іудам,
які століттями нас «вели»
до цього постидного стану.

Бо плем'я Юди мало цю мету
ще у відродженні цивілізації цієї,
та сьогодні й тут не личить нам
оправдовувати сьогоднішній стан.

Ми питаємо кожного тепер:
чого так просто ми усі
так легко переходимо в стан іуди,
що протиставляємо себе
лицем князя на Землі.

Наша жадоба, бажання,
наша совість втрачена
привели до втрати
коренів родових
і на святе сьогодні посягнули.

А ми уже такі «знавці» -
цитуємо Коран, Біблію, Гіти
і вже взяли до Вед,
перекручуючи й дописуючи ці книги,
забувши досвід земний
і Знання Всесвітні,
аби лиш князю світу догодити.

Змінімо усі гнів
і цю незадоволеність усім,
а приймімо кожен правило просте –
діймо з іншими і природою теж

саме так, як хотіли б цього до себе.

Погано робимо ми,
коли в байдужості руки опускаємо,
бо діями такими
ми життєві процеси зупиняємо.

Хай навіть до смерті байдужість доведе,
та цим ці проблеми для нас нестерпні
ми залишимо для дітей-онуків своїх,
бо навіть у гніві і байдужості ми стружемо їх.

Таким чином ми зрізаємо на корні
життя і радість в нім цих нащадків наших,
бо ми розриваємо байдужістю
кругообіг енергій розвитку і життя.

Ми маємо розуміти всі,
що такий бедлам у всьому світі,
але його й себе змінити
здатними лишень ми
і у цьому допоможуть наші боги –
це поведінка творча у всьому,
це усмирення бажуючого ега,
це розуміння свого покликання сюди,
як творця любові й доброти,
бо це умова в діях отаких
повернутися всім єством додому.

До дому Творця, до сутності своєї,
до подоби чоловіка із стану іуди
у цьому коло-враті енергій світових,
бо ніхто за кожного із нас,
не подбає, як отець,
а лиш прийдемо в стан собак,
коли політики-іуди надресирують нас,
щоб ми бігали, кусали собі подібних,
лиш кинувши палку із ковбас.

Змінюймо усі себе і в собі
в думках, словах і діях,
щоб доброта, милість і любов,
як гідність і справедливість
була не тільки мрією й надією,
а в реалії зроста,
бо іншого путі у нас нема.

Читайте далі на сторінці «філософія життя»,
коли хочемо пізнати можливості свої
і ті повсякденні загрози,
які залишаємо ми для дітей,
а поема ця буде взірцем для всіх
для змін в собі на буття краще.

ПОСЛАННЯ ДОБРОТИ
Душа все ж літає...
Душа притиснута умом є,

заледь дихає...
Ось так по всякому буває
у нашому естві
і незалежно від того,
який спосіб життя ми маємо.

Бо тільки свідомий ум
дає можливість літати скрізь
і якості позитиву збирати,
або потребуєчим його занести
і цим ростити крила,
щоб у благоді
ці прекрасні якості
по світах рознести.

Та знаймо люди, знаймо,
що їй дають завжди
наші прояви негативні
у тих задрощах, злі;
у тій гордині, гніві;
у тій жадібності й осуді.

То цими енергіями такими
ми й не даємо їй рости,
бо енергії липучіці
і далі «подорожують» із Душею
у нове тіло, у життя нове
і цим роблять єство нещасливим,
бо ум і далі князем хоче бути
у всіх взаємовідносинах людських.

Тому послання про доброту
можуть змінити долю й щастя,
коли ми приймаємо її
у життя свої –
один, два рази,
а потім у повсякденні дії.

То цим ми допомагаємо Душі
Духу Роду і своїй Душі
і цим міняємо на краще долю
свою і тих, хто живе навколо.

Наші устремління
творити доброту
і любов прекрасну цю
словами і думками
з турботою про інших,
як і ділами творчими,
несучи те благодаріння
і благоді у суспільство,
творять чудо-красу
і є джерелом невичерпним
і тією чистотою святою,
і тим видихом життя у радості.

Думаймо про хороше завжди

і хай за цим дії хороші будуть,
то і життя навкруг
нестиме радість всім.

АНГЕЛИ

На ангелів не зляться
навіть тоді,
коли діла не творяться,
коли життям пройшлись
взуттям брудним...,
та все одно ангели носять
лиш радість-благо,
бо воно за суть і зміст
цим словом і названо.

Та ангели й не знають
того, що твориться в миру,
того зла і підлості,
бо вони літають
зовсім в інших
потоках енергетичних.

Вони й не мають умов
для оцінки й порівнянь,
а лиш відчувають негатив
і тому відводять часто нас
від потоків таких.

Вони і доброту
нести не здатні,
бо добро і зло
ними відчувається,
як світло і тепло,
як темінь й холод,
яке від них іде,
то так і людина
здатна відчувати
енергії такі,
а ангели перед цим
подають лиш знаки
у кожному виборі людським.

Тому творімо кожен у собі
стан щастя і любові,
то ці ангели-енергії
будуть нас
від негативу оберігати,
а Всесвіт дозволить
більше блага брати.

ВІД ЛЮБОВІ НЕ ВМИРАЮТЬ
«Закохані не вмирають» -
є такий вислів у людей,
а чи правда це, чи ні,
то поміркуймо вже самі.

Ми ж говоримо що так –
свята істина у цих словах,

бо закохані любов'ю освячені
і вона їх оберіга,
і дає енергію на життя.

Бо де любов, то там життя,
бо де любов, то там нема
місця енергіям зла,
як і фактам смерті.

Ось така правда люди.
То творимо любов
і закоханими будьмо
з юності зрілої
аж до закінчення днів,
які ми з любов'ю надбавали.

Людина не вмирає від любові
і не вмирає, будучи у ній,
а навпаки – продовжує собі
життя на дні й роки,
а далі енергія її
залишає слід хороший на Землі,
допомагаючи іншим
її собі приймати,
або частина залишається в роду,
чи зберігається Душі,
щоб вона змогла
приносити її
в нове життя.

Бо саме закоханим Суццй наш
дозволяє довше жити,
щоб вони енергію любові
могли між усім на Землі
ростити і всім дарити.

як пахнуть діти
Як пахнуть діти
і чи багато з нас, батьків,
спроможні визначити
по запаху своїх дітей
із закритими очима і на нюх
серед гурту малечі?

А діти дійсно пахнуть
і кожен з них має свій
особливий запах,
бо найкращий аромат
в діточок маленьких.

Хоча дітки є більш здатні
своїх батьків шукати
по тих запахах-ароматах,
які знають тільки вони
у тих місцях на тілі мам-тата,
де вони й бувають найчастіш.

СЛЬОЗИ

Сльози омивають очі,
сльози омивають Душу
і тоді вона у радості
до щастя нас веде.

То й будьмо вдячні
тілу, уму і душі
за їх очищувальну дію
не залежно від того,
як появилися вони й з чого –
чи то з образи і жалю,
чи то зі щастя-радості,
чи то зі стресу і страху,
чи то з достатків і удачі,
чи то з відчуття любові,
чи то з благосхильності Творця.

Сльози – це слова,
які хотіла Душа сказати,
та лиш так змогла
їх людям і у Всесвіт послати.

Сльози – це і радості слова.
Сльози – це слова горя і біди.
Та все ж вони для нас усі
є проявленою дією
енергіями тих,
хто нас любить і голубить.

МОРАЛЬ

До чого тут мораль суспільна.
Це ідеологія тих, хто керує світом,
бо коли мова про аборти йде,
коли сирітство при живих батьках є,
коли із зарплатою за місяць
прожити можна пару день...,
то сюди дописати слід
і ці війни міждержавні.

То хіба така мораль суспільна
собою пропагує позитив
і ті думки, слова і дії,
які по суті й змісту є святії.

Мораль суспільна завжди
мінється під керівників,
а підлеглі її беруть,
щоб елементарно вижити.

Дух Всесвіту, Дух Роду
несе життя і радість в нім,
то приймаймо їх
з радістю й любов'ю.

Бо життя в радості
і є тим показником,
коли всі в сім'ї, родині, чи селі;

коли всі в державі й на Землі
мають це життєве благо
і воно є їх психічний
і духовно-позитивний стан,
який і можна назвати словом – мораль.

КАЯТТЯ

Часто люди злі, гнівливі,
осудливі, брехливі
приходять на вершину
з хворобами тяжкими,
які до самоусвідомлення звуть,
щоб переглянути усі дні
для розуміння джерел їх
і того, скільки наплодили зла...

Тому ситуація така
і дає можливість
покаятися самим
за негідні вчинки всі
і прощення попросити,
самому кожного простити –
хто плюнув нам у Душу,
хто потривожив ум в роках.

ЕНЕРГІЇ ДУХА І СИЛА ЗВИЧКИ

Енергії Духа кріплять,
вони дають міць,
вони шукають вихід
з ситуацій складних.

Дух підносить радість в дні,
дає промінчики знань
і до доброти зробить вибір,
а в цілому енергії позитиву
і є та наповнююча любов
у естві і справах.

Вона вільна в діях
і є енергіями творіння,
красоти і правди,
чистотою і доброти.

Сила ума в змагальності,
боротьбі, поінформованості,
а буває у брехнії звичці.
Сила звички єство в'яже,
а особливо тіло й ум
до речей і умов
не залежно від того,
скільки ми маємо грошей
у цьому світі їх тотальності,
їх впливу на уми слабкі.

Малі гроші – мала сила,
а може й безсилля
цього ума слабого,
який не здатен

активно працювати,
щоб бажання реалізувати.

Великі гроші теж
вимагають зусиль іще більш,
бо там є страх,
бо вони завжди в умі
і всі дії навколо них,
та плюс та суєта
у частих змінах
масок лицемірства,
щоб показувати всім
ту надуману силу,
яка тішить егоїх,
коли дивляться на них
теж у масках інші,
які певним чином є залежні
і тому на зустріч із ним
саме такі маскинадівають,
які для ситуації підлягають
щоб егопотішитийого,
хоча знають, що
взаємовідносини ці
є з брехні, чи гнилі.

БОРОТЬБА

Чому боротьба,
як енергія,
як смисл життя
вийшла на перший план
нашого буття
в думках, словах і діях?...

Бо до цього нас привчали
дома, в школі, на роботі
і це стало основою нашого життя,
і цим займається наш прагматичний ум,
скеровуючи енергії єства всі
на до-ся-гнення, на першість,
на змагальництво і так далі.

А ми маємо іще страх
і він підживлюється нами
у тих віршах, поемах і романах,
у тих новинах і всій ідеології держав,
а ми, маючи досвід страху
і того простого знання,
що нам приходилося віками
виживати за будь яку ціну,
не гребуючи вбивствами і обманами ...,
послуговуючись тварними інстинктами,
все ж стверджуючи цим,
що ми і далі є той первісний звір,
а не людина розумна,
яка може мати свідомий ум
і те життя прекрасне,
яке серед буденної суєти

Душа показує у мріях подеколи.

Та сьогодні ж можна жити
з гармонією в собі
і в гармонійних взаєминах з усім
при сучасному розвитку виробництва,
при наукових відкриттях
і при всезагальній поінформованості...

То чого ж ми
продовжуємо, майже, всі
нарощувати в собі
енергії боротьби,
а з нею ту задрість злість,
ту гординю й осуд,
яка тільки енергії життя «їсть».

Та це ж так ум,
знаючи, що Душа безсмертна,
теж бажає безсмертним бути,
а вічним він може бути лиш тоді,
коли навчиться
зробити тіло бути вічним,
бо перериви у житті,
які бувають на Землі
смертями їх
всі напрацювання умів,
хороших, чи лихих,
майже знищують до тла,
хоча частина енергій їх
все ж живе і діє
у дітях і онуках,
так і тих,
хто живе довше них.

Тому й ум бореться зі смертю
та так невміло,
що всі енергії життя,
і короткого хоча,
скеровує для перемоги,
щоб ту мить смерті
взяти собі під ноги.

Життя бореться зі смертю,
воно постійно з нею йде
крок у крок, такт у такт,
кожен вдих і видих...

А які відчуття,
коли видих робиш,
нібито, в останній раз –
і так тихо відійшла Душа ...,
та ум відчув той імпульс тіла,
коли серце іще подає
ту кров, яка виходить тихо
до слабючого ума
із кволого серця,

бо вже в останній раз
зіжметься сердечний м'яз.

Життя не просте,
воно важке
у днях і ночах:
день в життєвій суєті,
а ніч є смерті тінь.

І про це знає лиш
той ум людський,
бо тіло поза цим процесом є
при змінах таких,
коли він днем активний,
а в ночі лиш тіла інстинкти.

А всесвітній Дух
теж береже життя,
лишаючи його в дітях,
створюючи ілюзію уму
про безперервність, про безсмертя.

Коли ми прислуховуємося до Душі
в цьому короткочасному бутті,
то навички такі залишаються
і в наступному житті.

То такий процес
визначають всі,
як свідомий ріст,
як визначений путь,
яким у лоно Духа йдуть.

діти носії
Діти є по суті
є носіями тих знань,
які ми свідомо, чи не свідомо
залишаємо для них.

Хоча лиш чистота наших дій
і дає таку можливість їм
приймати у життя свої
батьками творений позитив.

Ми й народжуємо дітей,
щоб триматися за життя,
то саме крихітки такі
і стимулюють нас жити,
і шукати способів виходити
з нещастя і проблем,
з яких буває і виходу нема.

Та саме вони нам дають
те терпіння й силу,
щоб залишатися живими,
даючи строк уму
усвідомлювати ситуацію кожну.

Ум зазирає в інтернет,
шукає книги і порад у лікарів,
чи то у мудрих духівників
і в кінці кінців
зазирає в свою суть –
і там знаходить відповіді всі.

Хоча ум живим є,
поки і є тіло живим,
та він не розуміє перспектив,
які тиха Душа і енергії її
несуть собою у життя інші.

Тому в пошуках таких
ум розвивається, росте
і подальші дії уже
свідомо вибирає для себе.

То хіба було би не краще
вирощувати умом в життях
енергії хороші
і тоді б вони
теж потрошки
летіли би з Душею
у життя наступні.

Ось тут можливість
вічності енергій ума –
у леліянні якостей позитивних,
а не в боротьбі, війні,
коли ми в них
спалюємо себе і собі подібних.

диво
Для мене дивним є,
що ми першу книгу видали
двадцять девятого грудня
чотирнадцятого року,
видавши в подальшому біля двадцяти
і пишучи сьогодні сорок п'яту.

Та і водночасі скеровуючи їх
живими і в електронному виді
в бібліотеки і організації літературні,
вставляючи виписки з них
в інтернеті, чи газетах,
отримуючи відгуки читачів
і ведучи перемовини із ними,
та диво твориться якесь в Україні,
що ні ЗМІ, ні бібліотеки,
ні колеги в комісіях конкурсних,
чи в комітетах державних
не зателефонували ні разу,
не бралися до розгляду їх,
як потребу часу,
бо мабуть в кабінетах тих

сидять лишень ті
в кого ріжки є на лобі
і прорізається хвіст іззаду.

Не буду я, будуть інші,
бо для рівноваги в світі
енергії вже прийшли
і вони понесуть слова доброти,
справедливості й любові
межи люди, трав і в повітрі...

Прозріють люди все ж
без вас і без мене,
можливо, ще не одне
покоління виживати буде,
лягаючи гробами у рядки,
не перебираючи заслуги
серед бездолених і тих,
хто в кабінетах затих.

Та це ж не диво,
це біда в державі,
коли нація бідніє духом
і очікує в байдужості
кусень хліба і вистави.
А тут якийсь Сергій
будоражить уми їм.

Мене не буде,
то постане інший,
бо ще у світі
не родився той,
хто енергії всесвітні
здатен зупинити.

Добру бути, добро є,
бо суспільство зріє
і собою доброту сіє,
то хай кожен порадіє,
бо радість надію дає,
що ще при житті
це диво наявним буде.

СПОМИНИ ТАРАСОВІ
Неутомленніє поклони.
За кражу, за войну, за кров,
Щоб братню кров пролити, просять
І потім в дар тобі приносять
З пожару вкрадений покров!!!
... тільки дайте
Свої сині гори
Остатніі ... бо вже взяли
І поле і море.
(І на душу зазіхнули ...)*
... Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти

Її розпинають ... Во злобі
Сини твої тебе уб'ють
Оперені, а зло зачаті ...
(І Бога ногами пинають ...,
Бо не знають і знать не хочуть,
Що керманичі-карманичі на них
Плювали і плюють,
Аби влада і цехелики були у них.)*
Дурить себе, чужих людей,
Та не дурить бога.
Бо в день радості над вами
Розпадеться кара.
«Кажуть люде, що суд буде,
А суду не буде.
Бо вже мене осудили
На сім світі люде».
«... Люде горді, неправедні,
Своїм судом судять»
Та не одинаково мені,
Як Україну зліїлюде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окраденою, збудять
Ох, не одинаково мені.
А ще поганше на Україні
Дивитись, плакати – і мовчать!
Прийшло їх тисячі в сльозах,
Прийшло здалека.
Горе з вами!
Кого благати ви прийшли?
Кому ви сльози принесли?
Кому ви принесли з сльозами
Свою надію? Горе з вами,
Раби незрячі! Кого?
Кого благаєте, благії,
Раби незрячі, сліпі!
Чи ж кат помилує кого?
Молітесь богові одному,
Молітесь правді на землі,
А більше на землі нікому
Не поклоніться. Все брехня –
Попи й царі (і президенти)* ...
... Обніміться ж, брати мої,
Молю вас, благаю!

шанс

Віра має певний конструктив,
Біблія дає мудрі оправдання
для прихильників християнства
на їх дії при житті.

А свій стиль життя,
як і наближення у ньому до смерті,
то є справа кожного індивідуально,
якщо це усвідомлено, то це позитив,
а якщо до життя відносимось у суєті,
то й до смерті чогось у муках.

Творець не знищує, а дає шанс
добродіяльністю святою
стяжати благодать
для себе й родини,
щоб нею ниву Творця засівать.

Вінужепризачатті
визначив життя роки,
а залишає страждати й далі,
даючи час і той біль,
щоб ми усвідомили
помилки своєї
і при можливості виправили.

цілісність
Важко так дивитися навкруги,
бо взаємини поруйновані людьми.
Порушена цілісність духовна.
Жорстокістю й брехнею обкладена Душа.

Чому сьогодні зло є головне?
Бо воно вирішує розмір
наших втрат, чи надбань
і все в злорадстві й болях.

Як нам подолати зло?
Потрібно в ньому
позитив забрати
і впадеться воно.

Воно має силу в борні.
Тому наші устремління
до доброти й творіння
не залишають місця для боротьби.

Бо в коловраті енергій світових
місію життя несемо ми,
щоб злі енергії нові
добротою розчиняти.

Саме такі дії наші
бережуть цілісність й гармонію
людських взаємин
на Землі і у Всесвіті.

зло
Зло слабке енергетично
і злі люди боягузи,
коли перед вибором постають,
бо в цю визначальну мить
маски обличчя і ума впадуть,
показуючи їх ницу суть.

Любов же мила,
лагідна й терпелива
і своєю добротою й мудрістю
до істини іде
і цим життєдайну енергію

Творцю несе.

Не треба зло плодити,
як і «помічників» його,
або іще гірше – когось вбити,
а потім, чим скоріш, до Бога бігти
і ті слова молитов, і поклони ті
мало значать для таких,
бо вони уже в ту мить
є опущеними на дно.

Тому молитися родині всій
і небораку такому,
а в житті більше зла не плодити
і у кожную дію вкладати
милосердя, любов і доброту.

Та все ж – чого воно є?
Так є, бо життя є боротьба
повсякчас і всюди
і боротьбі енергія твориться –
одна має позитивний знак,
а інша викидає мінус.
Негатив притягає негатив
і кучкується серед таких же «друзів»,
як і доброта до доброти горнеться.

Проявлене зло дає кожному шанс,
щоб доброму від нього відсторонитись,
аби у баченні його і сприйнятті
перед діями своїми,
нам легше зробити вибір,
та й зло таких відштовхує,
окрім тихого злорадства,
заздрощів і осуду.
Тому ситуації такі
дають шанс і можливості
доброму набирати міць,
умом й Душею.

Будьмо пильні,
бо часто під добротою
ховаються личини злі,
бо деколи ситуації і речі
приходять у життя наші
при «допомозі» тих,
хто у цьому очікує
вигоду і користь.

Хоча деколи, отримана доброта
вилізає боком – і по причинах різних.
Мабуть, ми хотіли її
за добрі дії наші,
чи хотіли утримати в собі назавжди,
та енергії доброти
не можуть стояти на місці.
До речі, як всі енергії світлі,

слід поширювати в стані радості,
бо і іншим вона потрібна.

А в нас залишаться її корінці
і прийде весна-умова,
то наша здатність-вміння
допоможуть корінцям
знову прорости
в наших словах і діях
цією якістю доброти.

Тому кожному в житті
Творець дав очі, вуха,
відчуття, смак, інстинкт,
а також збираючий, аналізуючий ум,
щоб він міг розумно вибирати
і усвідомлене життя мати.
Коли ж ми чисті є
в помислах і діях,
то Душа через совість і підказує,
що вибір позитивний маємо робити.

ціна

«Тато

- У мене є син, шановний.

То скільки ти візьмеш,
щоб вивчити його?

Суму мудрець назвав,
та багатій обурився:

-За такі гроші зможу я
купити віслюка!

Мудрець відповів:

-Тоді матимеш собі
аж два віслюки.»

Саме так буває,

хто ціну у всьому шукає.

політ душі

Нема кордонів для Душі,

бо вона літа світами,

хоча, коли не спиш,

то вона є разом з нами.

Ми усім еством є єдиним цілим,
хоча тіло при Землі і ум є з ним,
який деколи думками просторами літає,
а Душа тим більш.

Ми й живими

себе відчуваємо,

коли ось так умом

й Душею літаємо.

Тому завжди новий вірш,
то і нові простори,
а з ними і знання
для цього дня.

Зі стану Душі
поет за перо береться,
і, умом відчуте, у рядки
віршами у збілочку кладеться,
бо життя, то є рух;
бо життя то новий політ –
і так щодня новий вірш.

Ми збираємо його
з образу одного,
докладаючи масу дрібниць,
які поета підносять ввись,
хоча й напружуємося вмить,
щоб не написати дурниць.

Так і є у вільної Душі,
коли ум свідомий і тіло з нею
виписують вірші чудові
у цих подорожах рядків і в просторах.

ЛЮБОВ ТЕНДІТНА
Твоя любов відлунює в мені
і оба ми щасливі,
бо саме вічність її
дозволяє це кожному узріти.

Узрів сам, то і вчись
шукати матеріали і умови,
щоб творити її щомиті
у своєму життєвому просторі.

Не осквернімо її діями лихими,
бо покинуть нас чуття її;
не зловживаймо нею для статусів й вигод,
бо вона попелом стане вмить,
а навчаймося її творити самі
і цього навчаймо дітей своїх.

НИВА ЖИТТЯ
Енергії духовні
життя в любові освятили,
то ми відчуттями блага й доброти
торуємо незвідані путі.

А життя прожити –
не ниву перейти,
бо в ньому потрібно те знайти,
з чим до Творця
не соромно буде підійти.

Тоді дякуємо Духові святому
і тому родинному кублу,
де ми сили, знання і вміння брали,
та ще й діточок своїх наущали.

ЩАСТЯ-БЛАГО
Секрет щастя в тому,
щоб завжди помічати ті прості

чудеса повсякденні,
з яких виткані життя дні.

Коли радість маємо, то щасливі ми
і від задоволення в нас рухається все,
а цей стан єства завжди
зі здоров'ям поруч йде.

Благо, то талант розкритий
і слід нести його гідно –
таке розуміння всіма нами
нашої місії із вами.

Нас ждуть відчуття гідності
і прийняття всього навколо,
та уже з любов'ю і свідомо,
бо дім Душі всепросторовий
і є необмеженим у часі...

Гідність дітей Творця мають ті,
хто істину несе сьогодні,
в завтрашньому дні
і опісля смерті.

Іуда
Іуда – це суспільна особистість,
але не нація, не професія,
а, можливо, це суспільна пухлина...
Так, це психотип людський,
це вже стан всього єства,
коли він потрібен їй в житті
і певні професійні навички
для цього вона взяла.

Це суспільна особистість,
яка має свій спосіб поведінки й стиль –
обманути підло і тихцем,
щоб мати собі вигоду, чи користь.

Такі особистості понад націями є,
як серед них, чи в колективах виробничих
і незалежно від професій і статусів суспільних,
хоча коріння до племені Юди всіх веде,
а сьогодні вони у кожній соціальній групі є
і така «спеціальність» багатьох приваблює.

Чимало вже «майстрами» є
і цьому поколіннями навчалися,
а деякі ще вчать цьому «ремеслу»,
щоб стати у перспективі іудою.

У них є й ідеологія стара, як світ,
яку Толмудом звать;
у них є й таємні взаємовідносини,
якими опутана людська спільнота;
на них працюють в страху,
чи при шантажу, або за гроші,

державні мужі продажні.

Хоча чимало є іуд,
які іще до цього статусу ростуть
і це видно в поведінці їх,
бо вини й рало не спішать
у свої руки брать,
хоча за фахом є орач,
але за тридцять срібних
готові хоч кого продать.

У нихвже ціла мережа інституцій –
це їх пріоритет у керуванні
і в маніпулюванні фінансами,
фармакологією, юриспруденцією,
а це банки, аптеки, лікарі, юристи.

Та мало цих рабів духовних,
то вони долучили ще й «освіту»,
щоб спільно плодити
неуків і психопатів,
та ще й так,
щоб про джерела духовні
в пам'яті забули.

Так, життя тече
і в ньому одні крадуть,
а інша, частина більша,
заледьвлаче,
бо прийняла умови
рабів життя повсюди,
а господами над ними
розселені іуди.

Та вже вимальовуються наяву
енергетичні потоки тих,
хто усвідомлює в цьому небезпеку
для себе й планети.

НЕ ПРОСТА МЕТА ІУДИ
Не проста місія іуди,
не проста у нього мета і ціль,
як у Всесвіті, так і на Землі всій,
бо все ж вони в іпостасі цій
санітарами планети є
в середовищі спільноти.

Бо іуди, як вовки у лісі,
збирають непотріб весь –
брехню, зло, заздрість.
Тому й він у них завжди є
на енергетичному рівні.

Котрий сильніший з них,
то поїдає молоденьке і вершки,
говорячи усім про свою турботу

і про те, що во благо їм ,
щоб не мучилися в цій життєвій боротьбі,
не плодили зла й амбіцій,
а сам чим скоріше відправляє в рай,
бо так написано у святій книзі.

Та в цьому й місія їх –
забирати в слабших
духом і фізично,
а підкупом і підлабузництвом
сильніших ублажати,
щоб і тут непотребом таким
наповнювати їх
і цим до себе прив'язати,
потішуючи его їх
і діями такими Душу затемняти.

Так, ніби, мило й щиро
дивляться в очі
і одночасно тримають
ніж гострий у руці,
або вірусами, бактеріями,
брехнею ослабляють бдіння,
чи вирощують зневагу, гнів
на наявний позитив;
чи руйнують довіру
і взаємини між людьми,
наплodжуючи цим
байдужість світову.

Саме для дій таких
і «вибрав» їх Творець,
розселяючи по всьому світу,
а в часи тяжкі, чи війни,
коли вони менше мали
енергій негативних,
то вони гонимими були –
позбавляли громадських прав,
закривали їх у гето,ями,
чи спалювали в печах.

Це страшна місія того народу,
який жидами зветься.
Хоча і серед них є іуди
і вони є «батьки» іудаїзму,
як і ті, які до цих статусів ростуть,
як і ті, які свідомі явищ цих ганебних.

Нація ця і сьогодні багатоплемінна
і має різні прошарки суспільні,
традиції й поведінку,
а особливо безтямні хасиди,
якими маніпулюють кукловоди-іуди,
показуючи і ототожнюючи їх
з жорстокістю і тою ницою мораллю,
коли вони ідуть до цадика свого
і серуть по тротуарах,

плюють, розкидають сміття,
опаплюжуючи цю землю,
де Нахман став святим.

Хоча і це не є фактом,
бо істинні святі
є наднаціональні
і духом своїм
облагороджують ту землю,
де вони при житті
стяжали якості духовні.

Так, це політика
і ці дії є за гроші,
а нам є в повчання,
що ми маємо відторгнути
ці устремління свої
іудами ставати.

Та пристрасть до грошей
і до маніпуляцій різних
для своїх вигод й користі
покриється кінець кінцем,
що зібрані вони будуть до купи
і будуть опалені вогнем,
залишивши на Землі по собі
лиш рознесений вітрами попіл.

Іуди вибрані для місії такої,
щоб на планеті цій
зло усе до себе збирати,
бо нема сьогодні народу,
який їх добрими може назвати.

Саме таке протиставлення доброти
серед людської спільноти
розбудить і побудить
усі крихти якостей духовних
знову любов'ю зацвісти,
щоб забуяла Земля нею
і лишились ті зерна
Отця-Творця-святого Духа
після того, так званого, кінця
проголошеного пророками.

*Цей глас для всіх живих –
і не тільки від нас,
як єства-індивіда,
як окремої піщини,
а від усього людства
і всього й уся,
ким наповнена Земля –
уже як громогласна труба,
яка тривогу і прохання
в цих звуках і словах шле
для розуміння всіма людьми
своєї місії життям своїм*

*з цим тілом, Душею і умом
на цій прекрасній Землі
для змін кожним у собі
у стяжанні якостей духовних.*

ХАСИДИ

Хасиди, як і всі на Землі
є рабами тих обставин,
які організовані і їх умами,
які є гнилими в діях,
бо цим знищуютьнакорню
свого цадика на Україні,
знищують свій рід до 356 коліна.

Бо святість і доброта
є основою дій Творця,
а не якісь хасиди,
що блукають по всьому світу,
як ті диківовки,
шукаючи чужі кістки
за ті гроші,
які платять їм
політикани хитрі.

Чи в них нема дітей, жінок,
чи живуть ці обідранці так заможно,
що можуть блукати світами,
ніби то, творячи паломництво?

Хто бажає давати кусень хліба їм,
хто зустрічає «на ура»,
коли самі Душами бідні
і теж шукають заробітки
по всіх континентах земних!

Знову ж ті тутешні іуди
по домовленостях із сильними світу.
Мабуть платять їм та гідра,
яка себе возводить князем миру.

Та так не бути
і які б вони не видумували потуги,
бо насититься Диявол їх
тим злом, як їжею,
та не зможуть дописати
ці рядки прожиття в іс-тор-і-ю.

Не гребують іуди заходити в церкви,
костели, мечеті і молитовні доми,
бо скелет традицій релігійних
має одну мету й структуру
і лозунги у них одні, та наміри лихі.

Вони заспівають гімн України,
чи то вірш із Гіти
за тих тридцять срібних,
чи знищуючи Духовність

брехнею й розпустою
і цим нас доб'ють,
бо ми тепер живемо
без Любові й Розуму.

А чого ж ми мовчимо,
чого не кричимо,
або не творимо молитви,
бо самі ж погані такі,
а може й ці хасиди
послані Творцем,
щоб ми прозріли
і роти й уми свої відкрили,
не йдучи на вибори суспільні,
щоб голосувати за еліту світуїх
із тих іуд проклятих.

А хасиди, як і ми є все таки раби
в руках іуд політиканів ...
Лишень пізнання духовні
здатні звільнити всіх
від тенет князів суспільних
і це є умова зберегти
світ і ество чоловіка,
як Творця частинки
на цій планеті Всесвіту
у потоках енергетичних.

В щасливу путь вам, друзі!

пошуки помилок своїх
Коли хвороби осідають,
коли в сім'ї негаразди гуляють,
то задумаймося самі,
що такого було в роки минулі,
коли ми могли допомогти,
бачачи потреби інших,
та мовчки обійшли...

А це ж було не випадково,
бо нас Творець послав
саме сюди і в цю мить,
щоб реально допомогти.

Згадаймо й те,
читаючи ці рядки,
коли ми комусь із ближніх
набрехали, наобіцяли,
а діяти не думали;
коли когось обізвали,
чи щось у когось вкрали,
або заздрили успіхам чужим,
чи гнівалися на чужу без дію –
то це було подвійне лихо.

І ось тоді, коли оце почне
приходити до нашої тямі,

то возрадіймо цьому, як дитя,
бо іще є час
і можливості у нас
виправити ці помилки
у цих роках і при житті.

Шукаймо способів знайти
те місце й час,
тих людей, чи їх дітей,
щоб покаятися у собі,
пробачити геть усім
за своє нерозуміння у ту мить
і самим пробачення попросити
за свою дурість, гнів, брехню...

То знаймо люди, знаймо всі,
що все це маємо зробити ми
поки є іще живі,
щоб не залишати
невиправленими помилки,
бо вони ляжуть у життях
дітей, онуків,
а вони ж не відатимуть зовсім,
звідки ці болячки й біди в них.

ДОБРОТА Й ДАРИ
Перевірте люди на собі.
коли робите діла добрі
для себе, чи для інших,
то в останні роки
життя свого
не будете відчувати
одинокості і незатребуваності своєї
і гнітючоїпустотитієї,
бо побачите те,
що рідко кому дається –
а це слід життєвий
і видимий-чутливий
постане перед нами
саме добрими ділами.

Доброта й дари
відкривають духовності путі.
З ними ми є гідними людьми,
з ними ми щасливі,
бо воля в діях
творює чудеса.

Даруйте те,
що собі хотіли, хочете,
або з проявлених потреб тих,
до кого суший нас привів,
особливо в роки зрілі
в думці, чи наяву,
бо це полегшує життєвий хід,
коли ми в пошуках таких
є на завершених життєвого путі,

то купіть хоча б хлібину –
і не одну...

Доброта – перший поступ
до пізнання себе і інших,
бо саме вона відкриває доступ
до розуміння місії своєї,
як творіння, як дитини
Творця єдиного.

Наша доброта
відкриває усі ворота,
щоб усім єством увійти
в цей світ духовний,
щоб інші змогли
в життя наше зайти
для спільного творіння
так потрібної усім
любові й доброти.

Де доброта –
там завжди повнота,
повнота веселощів і щирості,
а погане має звичку сердитися,
що його в цім просторі не ждуть,
тому й саме з гордості звідсіля біжить.

Де доброта –
там радість і довіра,
там сміх дітвори,
там мудрість в діях.

Де доброта –
там осуду і жадібності нема,
там нема оцінювання й порівнянь,
марнотратства і лукавств.

Ось така вона доброта,
а де вона є,
то там усі сестри її,
бо у світ приходить першою вона.

ДАРУВАННЯ
Даруймо все і вся,
чим богате наше життя,
то саме якість ця
дасть можливість нам
відчути себе потрібним.

Бо все дароване нам
добавляє сторонам обом.
Тому й прохання виникло таке,
щоб ми вчилися дарувати
і вчилися подарунки приймати.

Часто й життя наше
буває наповнене злом,

а воно і його брати
є важкістю в житті,
яку не кожен сам
здатен донести.

Навчаймось розуміти негатив,
що це нам уроки для навчання,
щоб ми навчилися вибирати
правильну лінію буття.

Хай страждання мучать нас,
хай негаразди і проблеми
виникають день у день,
то саме устремління
дає наснагу й уміння
вирішувати їх.

Тяжкі й тривалі проблеми
є, зазвичай, давнішні,
чи збиралися роками
і в них підказки є нам,
щоб ми змогли самі
змінити поведінку свою
на добродіяльність і справедливість;
щоб навчилися вміло подарунки
від Творця, природи і людей приймати
і так само щиро й гідно
ці вміння застосувати,
коли відчуємо потребу
подарунки роздавати
бо вони у життя кожне
несуть позитив належний,
бо ми й родилися в роду,
щоб очистити енергію в ньому
і далі бути свічею для інших.

ДАР ЖИТТЯ І ВСЬОГО В НІМ
Дар життя Творцем
і всього в нім
фактично подарунком є,
бо ми не бачимо свого труда у цім.

Так, все дароване нам
і ми його приймаємо усі,
хоча часто без подяки
за подарунки ці...

Хоча за подарунки
можна дякувати й ні,
бо вони, як і дяка,
наповнюють позитивом
сторони обі.

Тому потрібно знати всім
значимість в житті кожнім
про роль подарунків в нім
і місії подяк в розвитку духовнім.

А це суть життя,
як цілісне ество у нім,
а це сонце і вода,
а це повітря й небо,
а це і батьківський дім...

Це наш каштан і друзі,
які збираються під ним;
це і той спориш,
що озеленяє ґрунт...
І цим ми є спостерігачі,
що на планеті ми не одні.

Навіть усе при житті
частково взято в інших,
а дещо добавляємо ми.
Та все ж зізнаймося собі,
що воно не належить нам вповні.

І ці слова не наші,
але вони теж даровані нам
і при їх допомозі ми
облаштовуємо життя свої.

Так, і ці поетика, чи проза
словами інших є
тією суттю й змістом
визріла для всіх,
щоб миїх
рознесли всім.

Не будьмо власниками,
бо з думок таких,
то і ми
є власністю інших.
Тому ми й стверджуємо вам,
що і ми
у цім житті триваючим
є тимчасовими все таки.

Тому наше тіло й ум
є дар всецілого життя
для Всесвіту і інших,
як і він сам і те, що навкруги.

Коли ми зрозуміємо усі
суть цієї оповідки,
то будеможити із потреб,
а не задивлятися на інших.

Тому таке розуміння сенсу
і вирощує умови рівні
перед Творцем і нами,
як Його дітками.

Дароване у суті є даремним

і тому воно вільним далі є –
летить по світу й радує усіх,
хто цю суть прийме.

Тому дари в житті
вчать обдарованих
і тих,
хто приносить дари іншим.

Власність придумали люди,
коли вони із ліні
погодилися рабами стати,
хоча такими є й понині,
не бажаючи творцями бути
в самому собі і навкруги.

Тому вільні люди здатні
подібним собі дарувати,
Щоб і вони могли
духовно піростати.

ПОЕТ-ДУХІВНИК
Ми знали,
коли перші книги писали,
що віддаємо роки наступні
для пізнання істини.

Ми знали і знаємо тепер,
що основне надбання буде
вміння доброти творити,
а для цього ми
мали Духом полетіти.

Для цього ми відмовитися мали
від принад життя,
від надлишків матеріальних,
від негативу в діях
бо то є вантаж для духівника.

Ми в такому стані знали,
що слова і книги ці
будуть лиш чорновиками,
бо видавати й поширювати їх
потрібні гроші - й чималі.

Однак енергія слова
у цих словах народжена
і все таки буде жити,
бо вона є про життя
і вчить усіх у доброті жити.

Можливо, ці слова
визріють в енергію зрілу
і поширяться на планеті всій,
а люди здатні будуть
доброту й любов творити.

Ми цей путь пройшли
в даному житті,
а пожнуть врожаї ті,
хто народиться після нас,
бо для цього покликані ми,
щоб написати ці рядки
і з ними жити на віки.

Поет по змісту й суті
завжди є духівник,
коли він творить-вчить,
життя вміючи любить.

Бо воно—можливість, шанс
духовні якості ростити,
а наші читачі, то є творці,
які із цих слів
творять радість днів.

Та і прояви таланту ці
енергетично виростили
не на голому місці,
а Душа ростила їх життями...

Тому енергії її,
як і всі
завжди у русі
в просторах і віках.

ПОЕТ-ЖЕБРАК
«Ой на цьому боці
загубив я спокій»,
коли вірші почав писати,
то мав і слова
відповідні підбирати.

Ці слова, думки у книзі
для вас читачі, наші любі,
і з цього маємо умиротворення
і з устремлінням жити.

Так, ми зовні є жебрак,
бо нема машин, дач і яхт,
не вистачає пенсії
для комунальних доплат,
а про кафе, ресторани
вже давно забули,
навіть до якихось дат,
або для організації зустрічей із вами —
то ми дійсно є босяками.

Нам в радість є,
коли на частинки творів
на сторінках фебе,
хто небуť з вас
нам відгук надішле.

Ми радіємо з того,
що читач можливість має
книгу взяти і читати.
Тому радість отака
додає натхнення нам писати.

На все воля Творця.
Раз дозволив розкритися Душею,
то знає,
яких слів людство від нас чекає...
Він знає,
як мають діяти ці Знання в словах
і до кого вони мають прийти
у той визначений ним час,
щоб чоловіка на путь істини направити.

Ми дякуємо всім,
хто відгукнувся на жебрака
за добрі й щирі їх слова,
бо цим вони милостиню дали,
щоб нами Отець-Творець-Дух святий
нові книги читачам творив.

Книг ми не продавали,
а давали, або дарували
наскільки можливості мали,
щоб ви себе на краще міняли
на радість Творцю, нам й собі.
В добру путь Вам, сестри і брати!!!

ПОСЛАННЯ З ОДРА

Кожен з нас на цій Землі
свою чашу здобутків, чи втрат п'є
і ніхто зі сторонніх того не знає,
що туди Суший наливає.
Ми і дякуємо за те, що є,
поки час не змусив сказати те,
що в минулому уже...
Скоро, скоротой день настане,
коли ми зупинимо дихання,
бо будучи в утробі
за нас мама дихали,
та вставши на свої ноги,
ми в житті по різному діяли –
робили, працювати, творили,
руйнували, шкоду робили –
вчилися цього самі
і в інших цього навчались...

І от у цьому переддні
кожен має згадати
пронайбільше фактів, дій,
які радістю нас наповняли,
чи батьків і нас огорчали.

Саме для цього ми ослабли тілом,
та ум іще прудкий

і настав час покаятися
за наші поганідії,
а за добрі подякувати;
простити всіх і вся
і самому прощення попросити,
щоб з легкою Душа
могла у свої світи відійти.

Тому в цей період багато з нас
повертаються думками назад,
у своє дитинство й далі,
розглядаючи своїх дій деталі
і реакцію батьків на них.
Батьки ж, будучи живі,
боялися признатися собі самі,
та й нам, дітям, не хотіли говорити
про свої вчинки негарні.

Та й вони, мабуть, були
в ситуації, нашій подібній,
і не знали, як і ми
природи і коріння бід,
що так тяжко мучить рід.

То і тут потрібно знати,
що це теж можна виправляти
своєю добродіяльністю святою,
яка б не йшла з вигод користі
до цієї вже відомої мети,
а діяли б з доброти до всіх
на своєму життєвому путі.

Це прохання геть до всіх –
творимо постійно доброту
із-за невідомості помилок в минулому,
бо це дії для очищення нас, сім'ї і роду.

Такі енергії доброти
просто ходять поміж нами
і коли ми їй помічники,
то цим очищуємо Душі і уми свої,
а тіло в радості запіє
і продовжаться дні щасливі
у мудрих таких діях.

Доброта сьогодні так усім потрібна,
бо всі хочуть щастя й умиротворення
і тієї легкоти тілу, уму і Душі,
коли сміливо можна
кожному подивитися у вічі,
подати руку для вітання
і побажати: «Доброго дня»
дорослим і малим,
то й подяка Творцю народиться сама
у тих словах, у тій пісні, дії,
що дасть можливість
полетіти у вирій.

Люди мертвими є тоді,
коли свій слід у житті
не є хорошим у словах і діях,
коли рідня не згадує
їх діла мудрі й добрі,
бо мабуть їх не було у них.

В добру путь нам, люди,
коли прийде пора відійти,
та не залишаймо не виправленим те,
що нашу совість тепер гризе.
Довірмося цим словам
і ними, і діями гідними
Отцю-Творцю-святому Духу,
бо всі щедроти є від Нього
й спільно творяться із Ним
і ними у молитві ми все таки життям
приходимо Душами до Нього в гості.

Світла пам'ять про дні минулі
з такими близькими і рідними
і хай продовжуються дні у радості,
що вони понесли з собою
щастя, любов і доброту
для тих в роду,
хто народиться знов.

Не сумуймо про дні минулі,
бо були у житті і дні хороші
і вони нам радість дарували,
а ми пам'ять про них несемо,
бо вони і є енергіями тими,
якими ми духовні якості творили.

Погані слова і дії у життя приходять
для уроків і повчань,
з яких ми здатні набувати знань,
збільшуючи можливості свої
творити і любити в радості.

по длах їх
Не так значимо,
які імена славословимо ми,
а те, якдіємо
в повсякденному житті.

Славословити сподвижників Творця
і повторювати їх дії,
навчаючись у них жити з радістю,
то є істину нести
во благо іншим ісобі.

Однак, коли ми самі
ні на йоту не долучаємося
в думках, словах і у діях,
то грош-ціна потугам нашим

у пізнанні якостей духовних.

Добродіяльними будьмо
повсякчас і скрізь,
нікому шкоди не робімо,
не осуджуймо дії нам подібних,
яду гніву не випускаймо,
а творімо благо, правду, милість,
то саме діями такими
ми вистелемо путі свої
у нашому житті
для нашої Душі,
для прийняття її
у лоно святого Духа.

Це основа, це суть і зміст
усіх життів людських,
усіх життів, хто життя має
і не потрібно ділитись нам між собою
по сектах, конфесіях різних,
бо ми усі є рідня,
ким наповнена Земля.

Ми єдині у всій присутності своїй,
ми доповнюємо одне одного,
ми допомагаємо нижчим й вищим
нести енергії духовні
і цим очищувати себе і все навколо.

У кожного свій творчий підхід
у вибудові свого життя,
бо кожен є таким будівником –
щось приймаючи зі сторони,
або відмовляючись, бо не до Душі.

Іншим життя ми
не можемо будувати,
бо там свій інженер,
прораб і будівник,
та й усі вони
у цей світ прийшли,
щоб будувати своє життя самим –
така вже місія у всіх.

ДОБРОТА
Доброта не перемагає,
бо вона боротьби не знає.
Доброта може рости
завдяки тобі й мені
і тоді ми творимо умови,
що війн не буде ніколи,
бо там місця обманам, злу нема
й не може бути апріорі.

Творімо більше доброти,
поки живі і здорові,
а багатому ще більш потрібно,

бо його багатство приліплене
до його бог-атої Душі.

Тому і місія його на Землі:
примножувати якості духовні,
бо допомога ближнім
є відповідальністю його
про тих,
хто живе навколо.

Так, саме він
прикладом своїм
і має навчати тих,
хто духовно уже
йде за ним,
щоб навчити себе
приймати допомогу цю
з благодаріннями Творцю.

Та знаймо люди, знаймо,
що доброта є бог-атство духовне,
а статки є багатство матеріальне
і вони по суті й змісту є значимі.

Значимі для сім'ї, родини, роду,
бо сьогодні вирости вони
саме деревом таким,
яке корінням
зростає з родових глибин.

Саме сьогодні здатні ми
давати міць корінню родовому,
звідки всі нащадки наші
беруть енергії доброти й достатків.

Це сьогодні кожен з нас
складає, ніби, в банк
той прозапас,
яким й діють нащадки наші –
і те бог-атство Душі,
і те багатство матеріальне,
бо нема іншого путі
засівати щастя у сім'ї
щедрістю і щирістю своєю.

Бо й успішний у житті той,
хто добродіяльним є.
Бо той, хто дає
завжди сторицею отримує.
Бо віддавання в суті
без очікувань взаємних і користі
саме й діє так –
просто повертається до нас
в інших проявах і формах.

А це і є наш путь,
а це і є та доля,

яка нам при народженні
кожному дарована

Тому ті, які дають,
невдахами не бувають,
хоча люди пристрасті
саме так їх і називають,
бо вони на все в житті
ціну на слово й дію складають
зі свого страху, чи користі.

А ті, які не дають
при можливостях наявних,
не творять доброти по правді,
то збіднюють життя свої,
та і банк родовий опустошують,
бо самі ж беруть,
а в нього не кладуть.

Тому знаймо усі ми,
що не творячи доброти
з радістю й любов'ю
собі, людям і Творцю,
то ми стаємо на звіра схожі –
крадемо, вбиваємо, обманюємо,
плодячи зло, гнів, гординю...

Не зроби в умі своєму
сумніву за те,
що щось комусь та дав.
Не похвались і не загордись
відчуттями у собі –
і навіть тоді,
що дав навіть те,
на яке й ціни не мав.

Це можуть бути
почуття приємні
за добрі дії інших,
запрошувальний жест
до добродіянь милих,
таємна допомога,
чи підтримка зрима,
готовність підставити плече,
чи слово просте, довірче,
або й довіра в ділі,
чи просто бути
милим й щирим...,
не соромлячись себе відкрити,
не соромлячись і тих,
у кого життя не склалось,
бо ми по факту всі
є сестри і брати,
то й будьмо ними
в цій істині святими.

Доброта велика,

чи маленький її штрих,
та у суті і по змісту
вона є свята і чиста.

Доброта - є стан
нашого всецілого єства
і діє вона з доброї волі,
і відповідальною є,
проявляючи себе.

Хто творить доброту,
той реалізовує мрії,
бо доброта для добрих справ
скликає своїх сестер.

Бо люди злі
бажають тільки собі
і ум їх зайнятий,
щоб у когось щось забрати.

ПОЕТ – Є ПРИКЛАД
Чогось покликаний писати –
пише й пише...
Якщо неміч на папері,
то в голові абзацами
продовжує життя своє
у покликанні до пера.

Спілкування, як і дії
є той цемент кріпильний
у вибудові між людьми
взаємин хороших.

Поет є приклад
і в житті він першим йде,
бо істину життя несе,
хоча й нелегко йому часто є
ці слова до людей нести,
бо вони мають бути
чисті і святі.

Це прикладом є всім,
хто спілкується наживу,
чи для писання одним,
або читання іншим;
це є і відгуки такі
і відповіді на них...

Бо саме з таких дрібниць
виростають роки життя щасливі,
коли ми до всього у нім
підходимо з любов'ю.

ЧУТЛИВІСТЬ
Чуттєвість у житті
хорошим станом є,
бо при позитивних сприйняттях
ми пізнавати щастяздатні.

Чутливість у естві –
є наявність енергій тонких,
хоча здатна ранили Душі і уми,
заставляючи нас страждати.

Поганими діями своїми
заставляємо страждати інших.
Та все ж енергії лихі
повертаються до нас завжди.

Хоча лиш чутливі здатні
приймати з болем їх
во благо і для навчання
по милості Творця.

ЗАБУТИ ПОГАНЕ
Забути погане у житті,
забути ті відчуття смутку, горя
можна лиш,
навчаючись повсякчас
приймати енергії щастя.

Починаймо творити їх самі
кожним порухом думок, слів і дій,
тоді в нашому житті
не буде місця образам,
бо забути, означає загубити
ті енергії тяжкі.

Ось так прекрасно діють
енергії позитивні
у їх рості й розвитку
при витісненні негативу.

Маленька радість
має прекрасний дар,
бо дає можливість
забути в один момент
про все погане вми
і навіть те в житті,
яке тривожило нас роки.

Тому , читаючи слова ці
маємо розуміти всі,
що поки ми є живі,
то й маємо можливості
виходити з потоків
енергій негативних
і приймати весь позитив,
яким нас Творець нагородив.

ми здатні
В житті потрібно жити
і цьому слід все життя вчитись:
в моменти радості множити її,
тоді це роки щастя й радості.

Життя тоді тяжке,
коли воно є полем боротьби,
де програють падаючі,
які не здатні встати,
які не мають мочі і устремлінь,
бо їх мають лишень ті,
хто має крила у своїй Душі.

Тому й вона є помічником,
щоб піднімати й піднімати,
а таку можливість мають ті,
хто любить доброту творити
а при негараздах і проблемах
ці енергії сприймати,
як життєві помилки,
які ми здатні виправляти.

Як уберегти від жорстокості себе,
як погасити гнів і заздрощів собі???

...однак, досить важко побідити у собі
ці прояви негативу у житті –
гординю, осуд і брехню,
жадібність і зло,
коли ми не відрощуємо крил,
крил нашої невидимої Душі.

А вони ростуть і мають міць,
коли ми творимо доброту,
милість, милосердя, радість,
щастя і любов...

Тому й дозволяймо дати
й просити якості такі,
наші любі сестри і брати,
щоб з цієї миті для цього
душеньки свої ростити
і цим чистоту й світло
у життя привносити.

ВТРАТИ
Втрачати завжди важко,
бо то втрата
частини спільного життя
і саме тому
такі втрати є важкі,
бо у втраті є завжди
частина нашої любові.

Світла пам'ять про дні минулі
з таким близьким й рідним,
та хай продовжуються наші дні
у радості при споминах таких,
що вони понесли із собою
щастя і любов для тих в роду,
хто народиться знову...

Творець знає, бо і знав,
для чого нас на Землю посилав
життями цими,
щоб ми благо тут творили,
бо в цьому істина проста,
бо саме так є вічним саме життя.

Ось так ми з піщини
виросли життями до людини
і ці життяішли із тіла в тіло
з тієї першої пори
і до цього дня,
коли цей факт ми
усвідомлювати почали.
А це ж Душа вічна
ці життя вічностями вела,
а Творець нас леліав,
здобутки й втрати посилав,
щоб ми Душею виросли
в тому образі й подобі
давно назвавши дітьми своїми.

До втрат відносимо події, речі, факти,
які не бажаємо назад повертати,
бо буває що й втрачаємо щось погане,
та тут відсутня важко та,
хоча і є частиною нашого життя.
Та такі втрати ведуть за собою
так потрібну радість.

хода
Життя стороною йде
і деколи жити сил нема.
Життя іде.
Воно не йде – біжить.

А чи думаємо ми,
що зробили при житті самі
хоча би долю малу
на спокуту помилок родових;
чи положили ми свідомо
краплю доброти й любові,
як поживу для коріння у роду;
чи буде де нам міць, знання брати
для дерева життя
наша підростаюча рідня.

велич душ
Прощати від ума язиком
і прощати серцем від Душі,
то є різні енергії в собі,
як і благодарувати язиком від ума
не є правильним в житті,
коли воно
не проходить серцем від Душі.

Тому, коли ми
говоримо від великої Душі,

то ця її мова виходить від ества,
ніби із серця малої птахи,
бо якості позитивні завжди
ідуть через вушко голки,
а негатив пливе гряззю
в бажаннях затьмарити все.

Ось таке розуміння
величі Душі,
яка говорить зі всесвітом великим
тим маленьким серцем –
і саме цим творить радість у житті.

вІчність життя
Життя вічне у відтворенні поколінь
і тих енергій доброти і любові,
які лишають своєю присутністю вони
тут і цей слід є внеском
в джерело роду і допоможе,
чи по гальмує нас енергіями цими.

Життя вічне й тим,
що Душа є його провідник
і їх спорідненість взаємна
є ілюзією, чи реаліями того,
наскільки ми здатними є
сприймати і приймати його
кожен з нас на всіх етапах буття.

Та фактично ми усі
бачимо факти і події в дні
по різному у відчуттях і сприйнятті
від свого стану енергетичного,
бо ми бачимо все і вся
по методу дзеркала.

Якщо наше джерело-душа
не заплямоване діями тіла й ума,
то ми маємо можливостей більше
відчувати й бачити у собі й навкруг.

Тому так значима
є чистота нашого ума й Душі,
то так ми сприйматимемо усі
ці події й факти у житті
і такі ж будуть наступні наші дії.

Знаймо люди, знаймо це
і робімо все зможливостей своїх,
щобкожним порухом в житті
ми чистішими були,
бо в цьому і є
наше покликання сюди
в проявленняхлюдьми,
які є вершиною енергій Всесвіту
у здатності творити і любити тут,
на цій Землі, у цім райськїм просторі.

ШЕПІТ

Коли дії, слова, думки
мають докори сумління,
то знаймо люди, знаймо всі,
що це наслідок помилки,
тому ці докори тривожать ум,
щоб він взаємини хороші налагодив
і цей внутрішній шепітпочув
нашої прекрасної Душі,
бо вона є істинний провідник
до кращого життя,
до радості у ньому.

Коли ми навчимося її чути,
то ми зуміємо завжди
розмови мудрі вести
з Творцем і зі всіма на світі.

Говорять, що психоз.
Говорять, що дурні звички
мінюють оточуючих теж,
та в основі цього є дії,
коли притягуються саме ті,
які одне на одного подібні.
Тому тут і дивного нема,
бо біда з бідою хороводи водить,
а, відповідно, доброта з добротою
джерела любовітворить.

ЯКІСТЬ

Де, куди і коли
ми із вами не послали
таку якість, як доброта,
то там усе ожива,
там зникає біда й жура.

Ось яка ця якість
у Творця і між людьми
має здатність ширитися
і новими колосками рости.

Свідомий ум по суті
є урівноваженим і мудрим
у прийнятті рішень своїх
і в такому стані
він знання здобуває свої
зі всесвітньої бібліотеки
енергіями доброти й любові
і із тих же джерел,
які благодать дають усім.

Та все ж засторогу Вам
ми маємо в словах лишити:
«неналаштовуймо уми свої
до розрахунків і користі,
ні до осудів і гординь мнених,
не звикаймо до самообманів,

не засмічуймо їх
ідеологіями різними,
тими шоу, новинами,
які керівники держав
готують спеціально
для всього суспільства,
щоб наші уми
були в постійній суєті.
Босуєтливий ум не здатен
спокійно рішення приймати,
і він сам спокою немає.
Тому ми бачимо у батьків, дідусів,
в дітей, онуків вже дорослих,
що життя їх є на наше подібне...

А це свідчення того,
що спокою нема
в нашому умі
і в нашому житті.

Ми не задумуємося над тим,
як все таки
нам свідомими бути
і як цього ум навчити...

Очищаймо його з тілом
і це дасть можливість
діяти Душі
і тоді вона ці вісточки Знань
і вмінь приліпить нашому уму
для застосувань.

Спокій людині дає
можливості великі –
набиратись розуму
і мудрі рішення приймати.

чуття
Як часто буває з нами,
що ми деколи чуємо і бачимо
в середовищі людським благі дії
і так приємно тоді у житті,
що доброта й любов
не є словами пустими,
а то велич енергій Духа,
яка багато питань ладнає
і тільки тоді
ми бачимо в собі
ту малість чоловіка,
як істоти розумної
і такий стан чуття енергій цих
дає узріти кожному у його житті,
що ми можемо бути
добрими і кращими усі,
бо саме це дає нам шанс
усім духовно підрости.

Ось так просто посидіти
поряд з Душами відкритими,
щоб умами своїми
прийняти всі спомини хороші,
бо тоді ті енергії позитивні
вимальовують нові перспективи –
побігла думка у просторах
і накреслює контури дій-подій,
а ми уже з настроєм беремося
втілювати ті думки,
які й зродилися в тишині.

Та й прохання наші
відгукуються тоді,
коли у нас довіра є,
або з відчуття,
що проханням вона
у взаємини зросте.
З другої сторони –
прохання вирощує милість
в серці того,
кого просять допомоги,
а це повнить простір
енергіями позитивними
з обох сторін –
прохача і давача,
бо це зерна якостей
святого Духа.

Наміри чисті і святі
основа й дій таких,
а це є енергія просторова,
яка лікує й омива
тіла, уми і Душі інших.
Тому так хочеться
славословити наміри такі
і саме тому ми дякуємо за них,
чим множимо врожаї
кожної миті у цім путі.

Чуття позитиву в намірах,
як своїх, так і інших
дає чудові устремління
для пошуків нових
і це покращує нас
тією хвилиною доброти,
яку так хочеться еством
роздаровувати ближнім.
Ці відчуття приємні
і повторюваність їх
вимальовує життя зміст.

УКРАЇНА

От і незалежна Україна...
Тільки не відомо – від кого й чого...
Хоча це дивним є для нації такої,
бо суть взаємин усім відома,

що незалежним не живе ніхто
серед спільноти людської,
та і взагалі у Всесвіті,
а наочно видно протилежне
в кругообігах енергій природних.

Не стала щаслива Україна,
не відбулася вона у вольності своїй,
бо про це Всесвіту свідчить
відсутність радості в народі.
**Бо одне є лиш благо у держав,
коли щасливі люди в них.**

Нема підстав у громадян,
як нації і як держави
сказати світу і собі,
що українці є щасливими.

Ми знаємо, що це є так:
маленькі пенсії в трудяг,
молодь їздить в заробітки по світах,
а сім'ї розпадаються на очах,
які є основа існування держав.

Та і ТБ і ЗМІ привчають людство
до зневіри у житті, наплodжуючи страх,
та й в підмогу ним долучається наука
і підлабузники з мистецтва,
трублячи через усе можливе
про панацею «сексу» від усіх бід,
про вільність міжстатевих втіх,
а число сиріт росте й росте
при живих батьках,
які незадоволеними є
наявним соціальним устроєм
і державними структурами,
які сьогодні руйнують все,
а в додачу тонко вихваляють
успішне обкрадання нас, вас і себе...

На землі рідній нема роботи,
нема захисту від клерків держави,
які усе з можливого розікрали,
та не зупиняться ніяк
і ми, чогось, в стороні,
а вони наловчилися вже
розкрадати бюджет –
наші з вами спільні гроші
і навіть те, що є спільне –
воду, газ, вугілля,
електроенергію і землю...

Така їх політика і дії від посад
і ті ядучі плювки на свій народ,
який ніби то є джерелом влади,
сприяє нарощуванню енергій негативних
і набирає дій незворотних у їм підлеглих,

виросшуючи гнів й байдужість глобальну,
а це той вогонь і тліючий негатив,
який ятрить ці психічні рани
нації і всього й усіх,
які є уже глибокими й триваючими.

Та напишемо ми тут істину святу
для кожного громадянина України:
Україна – це держава,
як орган насилля
над природою й людьми
в тих межах, які описані державою
в законах з правом власності
і розпорядчі дії належать їй,
а народ лишився в стороні
з декларативними словами
в книжечці цій,
яку Конституцією назвали.

Джерело влади – це народ
і все в державі належить всім –
повітря, надра, земля, ліси, вода,
як реальний факт,
то чого ось так в сучаснім світі
нація чимала бездолена й обдурена.

Бо власність на все
від імені народу попала до тих,
хто немає й імені.
Тому нема турботи про народ,
нема спрямування економіки
для розвитку і умов життя усім,
бо сьогоднішня держава
охороняє права свої,
яка має й імена сьогодні – при ПБ,
а Україна сьогодні є порожнім словом,
без суті й змісту,
тому її й смікають із бока в бік...

Погано жити у державі,
коли в громадян
нема реальних прав,
бо правда життя
в немилість відійшла
з появою християнства
і інших ідеологій
на нього подібних.

Чи пише нам Творець
якісь норми поведінки,
чи караючим є –ні.
Він дбає й творить життя,
дав світло й тепло у сонці,
дав кисень у повітрі,
дав воду, землю
для облаштування життя
кжною істотою живою,

давши право на вибір поведінки,
щоб і ми свідомими були
і в радості жили.

Та повернемося до теми
про країни, держави і людей,
які теж є в ланцюгу
розвитку людства,
так і гальмом великим,
бо взяли на себе функції Творця
і діють від Його імені
через традиції релігійні.

Люди ж будували ТЕЦ, ГЕС, АЕС
за наші бюджетні кошти –
на ГЕС вода безплатна оберта турбіни;
ТЕЦ І АЕС потребує палива,
що лежить в надрах
і є власністю народу,
то чому ми платимо за електроенергію?
Газ видобувають зі спільних надр,
а за розвідку, свердловини, труби,
мережу розподільчу і насоси
заплачено зі спільного бюджету,
який наповнювали ми, до речі.
Тому платити нам потрібно лиш
за доставку споживачу – це нам,
іто по тій гривні і не більше,
яких стачає на обслуговування й зарплату.

Тому то газ, вода, повітря,
як і енергія сонця, чи води...
мають бути безоплатні,
бо над ними не працювали люди,
бо це все Творця дари
і не дозволяймо спекулянтам перепродувати.

А ті, хто привласнив за копійки
свердловини, чи вже нові спорудив,
то давно за них гроші получив,
за будівництво і обслугову,
як послугу, але ніяк не за газ...

Будівельник будував цех, чи дім
і отримав оплату, але не вимагає проценти,
коли в цеху-домі
випікають булочки смачні, чи тчуть сувої.
А хто платить за воду джерельну тому,
хто облаштував джерело??? –
наука й люди не здатні ще
джерела творити, збирати газ,
чи вугілля до купи...
То чого взимку для опалення хати
не вистачає пенсії, чи тієї зарплати?
Хай пояснять ті, хто був грабіжником
у собі від держави,
чи той, хто хоче ним стати,

бо намилився в дупедати.

Ми не закликаємо до війни,
а до розуму й справедливості,
бо обітницю дали святому Духу,
що не мовчатимемо там,
де сімейні сварки на вулиці виходять,
коли бахваляться нувориші краденим,
коли обманюють нахабно,
чи організують війни ці бездарно,
водночас посміхаючись з екранів продажно
ці вирощені з хохлів іуди,
які прислуговують старшим «братам»
у їх продажних, підлих стаях.

Ми не маємо права, прав
продавати воду, землю, газ,
повітря, електроенергію і себе,
як і сонце, як усе, усе,
бо вони належать спрадавна
всьому і вся, ким наповнена планета,
а ми створені для них
і в цьому істина уся,
як і саме життя.

Будемо мовчати,
то продовжимо їм строк
і вони далі будуть
нас обкрадати
і посміхатися єхидно в кулачок.
Помилку велику допускаємо ми,
коли наше й нам за гроші продають.

Постаньмо люди за рівність й правду,
постаньмо націє відкрито
за свої права праотців,
за права, якими нас Творець нагородив,
бо ми усі у світі є однаковими,
є одна сім'яз сестер, братів
і вільними у діях
з відповідальністю за ближніх,
бо маємо право гідно і в достатках жити,
мати їжу, житло і можливості творити
для себе і світу по правді із любов'ю
у взаєминах між собою,
природою й Всесвітом.

Зрозуміймо всі,
що це нам можливо
змінити себе в словах і діях
на творіння в позитиві,
то ми і діти заживуть щасливо.
Все залежить від нас самих –
розуміння, свідомості й устремління,
бо вони визначають благий результат
і строки реалізації істини.
Хай буде з Вами святий Дух

усюди й повсякчас!!!

осуд

Не засуджуй, не суди,
бо судження, чи оцінювання
є результатом чогось –
як «хороше» чи «погане».

Постійно класифікуючи,
маркуючи, аналізуючи,
то ми енергію витрачаємо
власне на непотрібне.

Крім того, збурюємо у собі
той внутрішній діалог
іпотік мислення, домислів
перетворюється в умі
на величезний водопад,
який зносить нас туди,
куди ми, скоріш за все,
не хочемо й самі.

Бо осуд і думковий процес
притягують і енергію подібну,
в якій ми заблукаємо вкінцець
і злетимо з суспільних позицій,
як той непотрібний камінець.

Нас сторонитися почнуть,
справ спільних не поведуть –
ось до чого осуд наш веде.
Осуд завжди йде від ума
і ум все те бачить,
відчуває, аналізує
й у світ пускає саме зтого джерела,
яке ми маємо у собі –
ті «якості», чи недоліки,
бо то все нашим є,
бо те усе ми говоримо,
осуджуючи так чи інак
зі свого власного стану,
бо слова осуду в цілому,
то є характеристика нашого нутра,
то є спосіб і дії нашого єства
в середовищі людським.

рід

Секретів у природи не буває,
бо за секретами є слова, думки, дії,
а це енергії матеріальні
і вони повертаються завжди
в те коло, в ту сім'ю,
де і виникли вони...

Творячи доброту й любов,
вимиваючись і очищуючись
від проявів негативних,
то так ми допомагаємо рости

енергіям родовим
і полегшуємо подальший рух
енергій духовних тих,
кого ми бажаємо згадувати
у своїх думках, словах і діях
ті слова і діла наших рідних й близьких.

Тому не робімо поганого в житті,
бо то вантажі вже родові
і будуть його нести ці "творці",
а потім путатиметься весь час
між живучими в родині,
а далі приліпляться до того,
хто Душу прийме від "творця" такого.

Позитивні і негативні енергії у родині
мають здатність зберігатися в роду...
Погано нам, то добротою поправ,
але онукам і правнукам не залишай.

Такі секрети - страшні речі;
таємне завжди є явне...
Це знають сьогодні
і дорослі і малі,
тобережімо себе і енергії роду,
куди ми звертаємося всі
в моменти тяжкі по допомогу...

БАЙДУЖІСТЬ
Чи нудьга цього раю,
чи люди любов'ю пресичені,
що дозволяють розслабитись собі
і геть нічого не робити,
бо й живуть поміж нас
і дії їх негідні,
та нема у них образ
на життя-буття,
на існування просте,
чи виживання отаке.

Мабуть сховалася за цим,
та байдужість підступна,
бо вона всі якості в людині їсть,
та навіть з ними у розмові
про устремління нема мови,
щоб хоча би малість
творити любові якість.

Таке враження срамне,
що ніби тіло й ум без Душі живе,
забруднюючи простір,
чи то в науку тим,
кого ще мучать докори сумління...
Діла Творця неісповіданими є нами,
та все ж ми бачимо таке,
щось нехороше робиться з братами.

Як на нас, то тут і тепер
кожен може жити у раю, чи пеклі
на цій прекрасній планеті,
хоча й, зазвичай,
лиш дехто вибирає рай,
а інші все приймають,
або самі від себе тікають
у своїй безвольності й страху
усе так як є залишають...

Байдужість на планеті є
чимось страшнішим за зброю,
за катаклізми, кризи, стихії,
бо вони в середовищі природи,
чи спільноти є і вони все ж
спроможні є їх гасити,
чи втихомирювати їх,
а зі стану байдужості
вивести людські уми,
то потрібно прожити
з розумінням потреби вже
покоління не одне

КОМОРА

Нема початку і кінця,
бо багато з того,
що ми бачимо було
і ще багато чого буде,
чого вже не побачимо.

Побачать інші...

А отак поміркуймо самі,
скільки ми в окремоті й гуртом
отримуємо всього даром –
сонце в світлі і теплі,
хмаринки з дощем,
або тінь несуть,
і ті дуби по тисячі літ,
і трава щомиті і навіки,
а цей живильний кисень у повітрі....

Ось така комора у Творця
без початку й кінця...

А що ми доброго за життя
кожен лишаємо по собі...

Питання відкрите...

То сядьмо на самоті
і поміркуймо про дари,
про ті засіки у коморі
і наші можливості у всіх...

Чи можемо дарувати й ми
потребуючому при житті,
чи просто повітря,
воду не загрязняти,
чи то посадити деревця
кожної весни, чи восени,

або й марнотратником не бути...

То скільки ми збережемо
для Творця, усіх і вся
у ті засіки тієї доброти,
на яку попит є завжди
у слові щирім, не зрадливім,
або відмовившись від осуду,
заздрощів, брехні і гніву...

Ми ж витоптуємо дорогу до комори,
коли потреби маємо в житті,
то не забуваймо їх топтати
і дари у неї доставляти.
В добру путь Вам сестри і братове!!!

розуміння

Ми за розуміння істин святих,
бо воно дає смирення у ділах
і ми у поступках добродіянь
отримуємо прозріння.

Християнство означає месіанство,
тобто в цій своїй суті
кожне живе сотворіння
свою певну місію несе.

Так, прихильники релігійних традицій
служать на певних періодах життя,
та творіння Творця на Землі
є в діях вільні, як і Його діти.

Тільки вільні ті,
які духовно доросли
до розуміння вільності
і здатні пізнавати
любов всеціло.

Інші бачать її періодично
і частково для сприйняття
і цим у виборі бажають
устремлятися до прийняття
її у своє життя.

посвята

Г. Ц. «Це все Ваші книги,
які я бачила на фото й сайті?
Чи допомагають вам інші?
Мені чогось здається,
що одній людині
стільки написати книг
і мудрих досліджень в них
просто не під силу.
Хоча все може бути,
коли дар від Бога,
то й слова знайдуться,
час, сила і терпіння.
Хай ці слова святого Духа

будуть світильником в житті
для душ й умів людських
у пошуках свого путі».

Нам приємно читати слова такі!
Хай летять між люди і вони!
Так, уже є чорновики
на сорок сьому книгу...
Та ми лиш олівець у дії цій,
а слова і зміст у лягли у них
по натхненню від святого Духа.
А ми місію свою бачимо у тому,
щоб читали ці рядки усі,
то ми ось так із вами
і нам подібними читачами
поширюємо ці частинки з книг
для того, щоб люди
навчалися гідно жити
у своєму коротенькому житті
в радості і доброті.

Бо саме енергії ці
ми залишаємо в роду
нащадкам нашим,
а при житті, то всім,
хто налаштований приймати.
Та все ж відповідь дамо:
Виснажилися за шість років,
сил нема, ум втомився,
та Душа щоранку
виводить на поріг
для молитов-благодарінь.
На все воля Творця!
Мабуть Суций знає,
коли таку посильну
ношу довіряє.

ЖІНКА

Жінки сприймають світ вухами,
коли вони наповнюються словами,
хоча й очима все проймуть,
та інтуїція є найближче у них,
а коли даруєш будь що
і в додачу чудові квіти,
то тоді й немає дива в світі,
бо й повітря потеплішає
і, навіть, айсбергрозтане.

Така уже ця частина людства,
яка вміє в більшості своїй
творити доброту у діях,
відшліфовувати грані красоти
і цими якостями, та і словом
серцебиття у будь когочискорить.

То є благо-радість всім,
коли даруємо квіти їм

із настроєм прекрасним
до празників, чи просто так,
коли можливості є і ми живі.

ТЕПЛЕ СЛОВО

Гарні й мудрі є вірші
у колег по перу,
то мабуть і ті,
хто читає їх
таку ж душеньку має.

Такі й любов несуть словами,
такі вони й ділами,
вони й позитив і красу
у всьому знаходять,
щоб очистити ними всіх,
щоб окрилити у діях їх.

Так, це дає відчуття
легкоти життя,
зникає тривога і суєта
і є можливості
вільно діяти...
І все це є теж
нашим вибором.

І коли він свідомим є,
то ми в житті пливем
із знань спонтанних,
то сам вибір уже
є невиразним.

Хто вміє спостерігати
за природою й людьми
у їх наповненості й красі,
той і в людях знається...
То у таких і слова, і дії
легкими і мудрими є.
Це цілителі душ людських,
це є поети, і читачі такі ж...

БЕЗСИЛЛЯ

Людина має здатність довіряти,
чи вірити умом через слова й діла.
Істинна довіра ж чуттями вироста
зі щирості й чистоти ества.

Та корені цих наших відчуттів,
як і основа можливостей і знань
мати доступ до джерел, потоків,
енергій Творця
свідчить про те,
що ми з'єднані воєдино
в океані світовім.

Тому віра така хитка
і, водночас, фанатична така,
ніби криця тверда і непохитна,

а насправді це є рух
енергій видимих й невидимих.
Бо віра у дива, позитив,
чи в той очікуваний результат
завжди від безсилля вироста –
не можуть гроші, статуси, зв'язки
бажання, чи проблеми рішати
і тому ми еством усім
бажаємо себе до Всесвіту приєднати,
щоб там силюньки черпати.

Безсилля – це її проблема
і тому вона звертається до богів,
звертається до магів-чаклунів,
гребуючи совістю, Душею,
беручи без розбору
засоби способи сумнівні,
аби досягти мети.

Вся проблема – сил нема,
сил духовних у собі.
А для отримання їх
слід бути чистим й світлим
у думках, словах і діях
і кожен вибір у житті
має бути позитивним.

Це і є умова духовного зростання,
як розуміння свідомої довіри
у бачені себе і інших,
як частини енергій світових
з відчуттів себе у них,
як маленької сили, як декілька рядків
з книги знань і вмінь
і можливостей нових,
ніби то, ми ї є мікросвіт,
як проекція великого і всезагального
в подібності змінній новій
із прийняття свідомого
у нашій виборі доброго, чи злого.

Хоча і це визначення нам
дається ж нашим умом,
щоб ми узріли в Душі
істинного провідника
і джерела ті світові
для прийняття знань і вмінь,
щоб приходити до них
тими енергіями духовними
до Отця-Творця-святого Духа.

Такий підхід у пізнанні
дає вільність і легкоту життя,
починати кожен день новий
з молитов-благодарінь,
так і до відходу в сон
тими розмовами й ділами,

якими ми творимо позитив,
які є без початку і кінця
в наших життях
у самоусвідомленні постійнім
у собі і в просторі тім,
який досягнути здатні ми.

АМІНЬ

Амінь є по суті й змісту,
як кінець, як закінчення дій
і досить часто ми
говоримо його в кінці
словесної молитви,
нібито в проханнях, чи славословіннях
ми закінчуємо із Суцим спілкування.

Так не є, бо молитва є життя
і це є Творця молитва з нами
такими нашими життями,
бо саме наша поведінка
в думках, словах і діях
свідчить про суть і зміст
нашого зв'язку із ним,
нашої постійної молитви
в якій слово «амінь»
звучить й звучить,
як прощальний жест,
як відмова від життя,
як відмова від зв'язку із Ним.

Молитва є постійна дія
і якщо вона з Творцем,
то вона має бути позитивна –
чи то посили в думках,
чи то мова мудра, зріла,
чи то дії хороші...,
то вони у дні й ночами
і є тими молитвами.

А просити у Нього
є кощунство нашого ума,
бо він і без таких молитов
знає всі дії наші наперед,
однак для навчання
завжди підказки посилає,
залишаючи вибір за нами
тих слів, тих дій,
якими ми вимощуємо путь
до світлого й чистого раю.

Тому говорити «амінь»
зовсім недоречниме,
бо так людина сама вказує Творцю
про закінчення із ним зв'язку.

Попросив машину і «гуд бай»
до вечора, або й на роки,

то яке ж буде життя,
коли ми з ним не на постійному зв'язку,
бо основна молитва,
то є добрії діла –
і ми маємо це розуміти.

Тому й молитва твориться
нами все життя:
від відрізання пупка
до того часу, миті
коли закривають віки.

То просимо в молитвах
славословити Його
в наших ділах,
благодарувати за все,
або попросити дозволу в підказках:
чи потрібна нам та машина, миска,
дім для дітей наперед,
чи ця закордонна поїздка...

А тепер коротка
молитва словесна:
«Ти маєш стільки клопоту,
та я маю тіло і неспокійний ум,
тому ввіряю себе Тобі
і весь простір навкруги.
Я не залишу Тебе, Дух святий,
бо я в Тобі, а Ти в мені –
ми є одне ціле.
Слава Всевишній Тобі,
Отець-Творець-Дух святий,
який в мені і навколо
нині, прісно і на віки!»

пошуки

Це умова духовного зростання,
це умова бачити світ по своєму,
а творити умови ці
ми маємо з любов'ю, і самі.

Тоді й появляться знання і вміння
для вирішення цих проблем,
або вони дадуть зрозуміти,
що проблема лиш підказка –
відмовитися від реалізації задуманого,
чи пошукати слід вихід з них.

Це така життєва теорема,
існуюча завжди
і вивченою є
у досвіді людським.

Вона застосовується одним, двома,
чи це може бути колектив,
чи нація, або й увесь світ
і тут Україна винятком не є.

Був початок пошуків нації,
а сьогодні ми прийшли
у всьому до зневіри,
а найбільше громадян
є пасивна і байдужа
до свого життя такого,
до всього оточуючого
і до того й тих,
кому вірила, чи довіряла.

Нема й богам довіри...
і питаємо: чого?
–Бог далеко,
а зло і гнів уже є в нас.

Той гад у нас самих
і нас кусає, їсть,
а то бігає з барикад
у крісло керівне,
чи до інших гадів пристає,
мінючимаски, партії
і все кричить, сичить,
що щось кругом усе не так
і інших бажає покусати,
хочаби через язик,
а то й підло
хвостом вдарити іззаду,
аби пролізти у так звану «владу».

Спочатку оніміли ми
у відкритих можливостях,
та реалізувати їх
ми виявилися не навченими
і цим скористалися шахраї
із великих кабінетів.

Потім, через років двадцять п'ять,
нас одолів страх усіх підряд
у неможливості жити в справедливості
і вирішили німувати,
перш ніж рот розкривати,
чи будь де правдоньки шукати.

То хоча це і є
начало теореми в дії,
то збережімо самі,
хочаби щось святих собі.

То хоча б тепер
починаймо всі
виращувати в собі сади
любові й доброти.

Творімо доброту й кохаймо,
то на Землі зацвітуть сади
і ми пізнаємо щастя й істину.

Діймо всі
і виростуть в саду плоди,
то тоді можна спокійно жити
і радість на Землі творити.

ПРО НАС...

Мрій про визнання й славу
не було й спочатку в нас.
Та надія з кожним днем росла,
що людям пишемо істинні слова,
бо і ми здивовані були –
звідки беруться слова у книгиці.

Думаємо і знаємо, що правда в них,
та все ж тіло бренте
говорить про втрату сил
і ми знаємо, що поліпшимо його стан,
коли припинимо писати.

Ми не письменник для суспільства
і книги не є романи літературні,
і не трактати наукові,
та і збірки, так звані,
не мають у собі віршів стандартних.

Тому за ці роки писання
і такого недолугого спілкування
при зустрічах живих і інтернет-віртуальних,
то нам дали «добро» за зміст і суть,
за тему пізнавальну і чудову із їх слів
два чоловіки лиш і чотири жінки,
а тих, хто мовчить, то їх і не злічить.

Та багато сказано слів
прямо у вічі, чи у відгуках,
часто називали дурнем,
самовозвеличеним словами.
Називали цю поетику
від поезії далекою,
бо рим там мало,
а тема страх наганяла.

Хоча ми про свій стиль і зміст,
написання і методичку саме таку,
яка спонукає читача для пошуку
істини і тих знань,
які сьогодні людям потрібні всім
для росту й розвитку Душі
ми написали в першій книзі.

Та книжку не прочитав ні один
із співрозмовників таких,
а тим більше всі,
як умова в пізнанні теми усієї,
хоча їх недолугими назвали.
То подібне відбулося й з тими,
хто за істину прийняв думки.

Так, ми писали,
щоб інші вчилися і мінялись,
хоча тоді ми іще самі такими не були,
якими інших бачити хотіли.

Та добре те, що вчитись самі почали
цих якостей духовних,
які відкрились нам
Отцем-Творцем-Духом святим.

Хай буде так, хай не публічні ми,
хай і не кличуть нас за кумачі,
то тут і з перших писанин
(бо ми лиш писар), ми заявили всім,
що лишили в книгах усі слова,
як передавач, а не автор їх.

Тому і далі є надія,
що читатимуть їх ті,
кому вони потрібні
для їх Душ в житті.

Хай будуть відмови видавати,
після визнання стилю й теми,
мов би слід відредагувати
і разом з тим, очі ховати.

Так не популярна тема
і грошей не заробиш,
та писати слід,
щоб спасати світ
все ж почати.

Ми і ці слова і книги
людям не понесемо,
щоб їх уми
в радість не вводити,
чи тривогу посилати.

Хоча й свідомі ми того,
що енергія цих слів
десь прихисток собі знайде
і їх інший дурень
знову людям понесе.

Така вже доля цих слів-письмен,
а нам би лиш навчитися
творити доброту тепер,
нести радість іншим
спілкуванням й ділом,
щоб радість відгукнулася
в кожній Душі, умі і тілі
і щоб збережені були
ці якості в Роду
і в того, хто прийме Душу цю.

Серце ж бо не камінь,
а біль, муки, смуток
закривають Душу
і радість з писаного
мабуть відійде,
та і ми не вічні,
бо вітер попів з тіла рознесе.

Хоча і при житті
ми свій слід не бачимо самі,
який, можливо, лишили у житті,
бо не озираємося назад
і вуха закриваємо від похвал,
порад і критики...

Тільки очі дивляться чисто
і Душа говорить ствердно,
що місію свою ми
гідно пронесли,
а сліди вітер занесе піском віків
і ніхто не згадає цього дурня,
що умів і хотів цей світ змінити.

Істинна радість в тілі, біля серця,
бо звідти вона впливає на інших,
а не зовнішня та,
яка часто буває з ума
і оманливою є вона,
бо усмішки і дії лагідні
можуть ховатися у лицемірстві,
а інші, чутливі, це відчують,
бо істинна від серця до серця пливе.

Так, і істинне життя є в листі,
коли воно живе,
а коли воно на землі уже,
то звідти енергія життя виходить,
хоча в спогляданні за ним,
воно нас тішить,
кольорами, формою,
даруючи звук чи тишу.

Ми не можемо казати вам,
сестри і брати, про відчуття,
що у нас нікого нема,
хто би нас любив...
і увагу проявляв,
відповідальність й шану слав,
бо тоді би всякий раз
нас смуток огортав
і ми втрачали би устремління
ці слова в рядки нести.

Та висохне сльоза втрат,
тільки шкода, що в Душі
залишимо ми
енергії не байдужі.

Ніхто за день, чи за роки
не може знати і не здатен
зробити усе те,
на що життям призначені.

На цьому закінчимо цей постулат,
сховаємо ручку і папір,
та й підемо дивитися у небо,
чи на ту росяну траву
й дуби величні лугові,
щоб і далі творити
благодаруючі молитви
своїм друзям і рідні,
сусідам і колегам
і всім тим, кого зустріли ми
на життєвому путі,
бо на те була і є воля
Отця-Творця-святого Духа.

дім
Житло лиш тоді єдім,
коли оселяється жінкав нім,
бо її серце і рука,
які творять чудеса
і затишок у нім
і та любов велика,
яка із серця діями струменить
кожного спонука
жить і жить.

Коли ж з'являється дитина
у їх житті, у цей світ,
то вона присутністю своєю
добавляєрадість у життя
і осмисленість дій.

Бути сім'єю не просто є,
бо сім'я відповідальності жде
за кожную дію, чи без дію у житті
і коли ми спільно у результаті
виходимо в позитив,
то щастя тут запанувало.

Так радісно визнавати цей факт,
що так багато в цьому світі
здатні діяти саме так
на радість Творцю й собі.

СМУТОК
Як часто ми усі,
коли ділом не зайняті,
залишаючись самі,
відчуваємо самотність,
чи незатребуваність свою,
а тим часом нас
огортассмутком легенький,
бо так неприємно з умом
залишатися на одинці

серед своїх думок.

Не варто чіплятися за думки минулі,
за біди і клопоти свої і в інших,
бо вони занадто вже колючі
за їх смуток і печалі.
Тривога, то каталізатор є
наявного страху у нас.
Тривога із відчуттів росте
Із несправедливості у діях.

То тут слід розуміти,
що нам далі потрібно жити
і вийти з енергій таких
допоможе доброта в собі і діях,
які Душу веселять
і дають відчути,
що ми не самі
у цім великім світі –
хтось поряд є
і тихенько дбає,
або невидимий нас штовхає
до пізнання щастя
і любові з ним.

Відійде смуток,
бо самобичування себе
ніц, не вартує того,
щоб ми себе мучеником признавали.

Та і мучеництво на словах і діях –
це речі цілком різні, як і прояви їх
і ними часто послуговуються ті,
хто бажає співчуття,
а не шукає розради в молитвах,
бо вони є, так звані,
мученики добровільні.

Каргання, каяття, болі,
то є муки і відчай водночасі,
який ми маємо пройти
до розуміння суті
духовної чистоти.

Духовна чистота,
то є радість, щастя і любов,
яка кожного підносить у почуттях,
у відчуттях і у творчих діях.

сльози

Скільки вилилося сліз
за роки життя всі
до мами, тата, дітей, жони,
бо різними вони були –
чи то від горя і біди,
чи то були сльози радості і втіхи.

По всякому бувало –
коли й до смерті були близькі.
Та Дух святий, Дух роду вів
нас стезями життя,
щоб і ми могли,
щоб рідним і близьким допомогли
творити доброту,
бо саме якістю цією ми,
кожен у цім світі пізнає
чистоту і істину святу.

Може сльози горя і біди
теж очищають Душі,
очищають уми наші і тіла,
а тоді очищається і Душа.
Саме завдяки цьому вона
вже здатна бачити те,
наскільки виросла у віках
і це життя у цьому тілі,
і як цей світ сприймаєум.

Та тільки після цього ми
почали розуміти ту цілющу дію
сліз радості за всіх,
які так дієво чистять свідомість, совість.

А коли ми пізнаємо свої
негаразди, хвороби і помилки,
то починаються каяття.
Каяття теж сліз просить,
бо воно дає Душі ріст
після усвідомлення бід
і помилоксвоїх,
які уже в минулому є.

Сльози ж благодаріння
дітям, жінці, батькам, друзям;
сльози благодаріння життю
і тій святості у ньому,
яке піднімає нас на крилах,
то ми легенько йдемо у житті
у дрібничках маленькихтих
і в ситуаціях не простих.

Тоді вони іще більше
додають моці нам у тій довірі
землі, воді, небесам
в цій миті дня, роках,
бо саме так живуть творці
енергій позитивних.

Ми все це описали тут,
щоб зрозуміли всі –
наскільки міць-сила Духу,
маючи любов щирю,
маючи здатність на доброту,
то саме якостями цими

Дух міцніє і тримає всіх,
не зважаючи на ті статуси пихаті,
на ті закони і мораль суспільну,
які не мають у собі ні краплі істини,
не мають того, заради чого
ми тут життями є присутні.

Тому Душі в них відкриті
на усі сторони світу,
а в декого завалені
різним хламом суспільним,
про який писали ми.

Ось тому тілами,
а також і умами
ми в житті є
зовсім не близько,
але енергії Душ
є в кращому стані
своїми поступами вперед,
чи хоча би зупинками тимчасовими
за ті злочини несвідомі
і тому ми при житті
відчуваємо спорідненість.

Живучи в сім'ях, державах на планеті,
ми боїмося визнавати,
що люди між собою є
найближчими особинами
і цю близькість, нібито,
як певну таїну не здатні ми
своїм умомописати.

Для прикладу скажемо усім,
що всі таїни ума
якимось чином
явними все ж стають,
а от таїни Душі
відкриваються лиш
чистим умом і тілом.

Бо енергії Душ легкі і леткі,
а енергії зла тяжкі
і тримаються умів людських,
тому воний мають страх,
тому вони не такі вільні є
у виборах ситуативних
і мають швидкості не ті.

Свідомі уми людські
вибирають енергії позитивні,
які спорідненими є
з енергіями духовними.
Тому фактором цим
ми й стверджуємо усім,
що свідомі дії наші
полегшують життєві ноші,

та ще й за творіння радості в житті
ми отримуємо додаткові енергії
від Отця-Творця-святого Духа.

Тому, так звані, кари
так довго шукають жертви нові.
Тому вони й никають серед людей
так низько, як і серед тих,
хто діє негативом злим
від піщини в людській спільноті.

Негатив й проявлений
так сильно серед нас,
бо тяжкий собою
і люди вовтузяться у ньому
не піднімаючи думкою чи словом,
поглядом і добротою наявний позитив
саме вверх, як ознаку устремління,
де рухаються енергії всесвітні,
які обумовлені словами – святий Дух.

Чого ми так безвідповідальні
за життя своє, за життя наступні,
хоча тішимо свій ум у мріях і надіях,
та все ж в матеріальних,
не леліючи якостей духовних.

А нам би люди доброту творити,
бо саме якість ця
не одного підняла,
щоб ми зростали всі
саме на якостях хороших.

ГОРДИНЯ
Гординя проявляється у людях,
як зазнайство, чи самовозвеличення,
або визначення собі найбільшої ціни
і їм немає рівних на всій Землі.
Вони оригінальні у собі
і навіть, якщо чогось в когось більше,
то все одно у них знайдеться
якийсь аргумент чи факт,
що їх значимість має верх –
навіть той плювок через зуби.

Горді не можуть бути любимими,
горді не вміють і любити,
горді не можуть бути не затребуваними,
бо вони хочуть володіти
і затребуваність свою
теж визначають самі,
йдучи через трупи до посад,
до премійіочікуваних зарплат.

Горді не здатні творити,
бо істинні творці
матеріальні жебраки

і багатство у них спільне
в тих якостях духовних,
яке вони чим скоріш роздають.

БРЕХУНИ

Брехуни – є найбільші мастаки
і лицеміри вони найперші,
бо міняють так часто маски,
ліплячи їх прямо на ходу,
ніби власними руками,
виходячи з тієї грязі,
яку носять для інших,
а самі геть сухі й пухнасті
завдяки новій брехні.

Брехуни не шанують правди,
тому вони і несправедливими є.
Брехуни самі нещасливі люди,
бо вони по своїй природі
не довіряють нікому,
а подеколи й собі,
чи навіть своїй тіні,
думаючи, що всі такі,
як і вони брехуни підступні.

Кожній дії у житті
є певна нагорода,
бо кожен праведник має все,
що йому в житті необхідне.
Де правда, там і лад,
там живуть у щасті,
там радість твориться гуртом
гідно і з любов'ю.

Усі ми помічали за брехунами,
що вони цей головний інструмент
носять із собою, навіть уві сні
і у брехні такої майстерності досягли,
що логістам іще потрібно
повчитися у них тієї вибудови
теорій і реальних ходів
в думках і словах,
бо на ділі брехня завжди
дає негативний результат.

З брехнею поряд йдуть
усім відома лінь
і цілі тиради обіцянок рожевих,
а гідність вони давно загубили.

Вони не здатні гуртувати,
а лиш визначати обов'язки іншим,
хоча і там не вміють організувати
і обіцяне до завершення довести.

Так, вони встановлюють собі права,
щоб інші для них вертілись,

та брехливі у них слова
і робота аби як
у безвідповідальності у всьому,
бо у них на все уже є
нова брехня, нові обіцянки,
з яких солодко пливе
словами турбота про всіх і вся
в нових ідеях перспективних,
пілотних, чи інноваційних...

Дивно й дивно те,
що люди вірять брехунам,
бо, можливо, й вірять такі ж само,
хіба що іще
професійно не доросли.
Так, це професія, це талант
і володіють вправно ним
політики всіх рівнів ...

ПО ДВА СЛОВА ДЛЯ ВІРШІВ НОВИХ
***Навчи мене смирення,
каяття, доброти...
Най в умі моєму зріє
любов всеціла...

***Меншим дітям треба
більше батьківської уваги,
більше теплоти і любові,
а більшим дітям треба
більше чуйності і допомоги
у пошуках ними
своєї життєвої дороги.

***Тільки тримаючись рука за руку
ми здатні екватор будувати на Землі,
бо саме так ми зможемо усі
творити доброту і ту любов широку.

***Приємних снів,
а за ними ранкових роздумів.
Хай тіло відпочине
від справ рутинних
на діла нові творчі,
а Душа за ніч
світами облетить,
несучи вісточку у день новий...

ДОБРОТА ЄДНАЄ
Доброту творимо всі
на цій матінці Землі,
бо ми усі на ній,
як у Вселенній на кораблі.

Він теж такий обмежений
а вона така мала,
то чого ми, люди,
не розуміємо істини,
що маємо докласти все,

щоб був між нами мир
і гармонія взаємин зі всім.

Ця істина має бути для всіх
і вся святою й чистою,
бо інакше наш корабель
пошкодиться, чи дасть тріщину
і злетить планета з путі,
то загинемо всіми.

То скільки нам ума треба,
щоб відмовитися від негативу
у кожній думці, слові, дії,
почавши творити доброту,
бо вона реальна і посильна всім,
бо вона здатна налаштовувати
нас на відмову від зла
і це єдиний спосіб
спастися себеіпланету.

Ми не відмовляємося від зла,
але й не творимо добродіянь,
хоча саме вони і дають
можливості гідно жити
із наявних потреб,
а не запалювати ум
і ворожнечу плодити ним,
щоб мати можливість собі
і давати можливість жити всім.

То навчаймося усі
у цьому спільному
човнику пливти.
Просимо і благаємо вас, люди,
бо знаємо, що шанс іще є,
то збережімо і приймімо
це послання в серця свої,
в свої дії і з цієї миті і до того кінця,
наскільки стачить в нас
силийрозуміння,
бо тільки наша єдність і довіра
одне до одного
нас вбереже
добротою всезагальною,
бо люди і все живе
прояв любові бачить
тільки в доброті.

Тому ми й повторимо і цей раз,
що доброта і є той поріг,
який перед дверима щастя ліг,
щоб кожен зміг
зайти в кімнати
всенаповнюючої любові.

Хіба так просто нам
писати ці послання вам.

Та турбота Творця не мала,
бо не має початку і кінця вона
і тому Він подбав для всіх нас,
щоб бреним тілом ми
і з цим умом і Душею цією
узріли небезпеку усі
і прийняли доброту, як мету,
як спосіб зрозуміти суть
і зміст цього прекрасного життя,
і своєї місії кожним
на планеті всій.

СМЕРТЬ

Для чого ми живемо?
Саме для дітей—
відповідальністю за їх неміч,
яку ми відчували малими теж,
бо вона є в кожному із нас
тим зерном, яка є стимул,
яка є і той страх
перед величчю стихій природи
і тієї залежності від неї.

Вона давала і дає
людині укриття і їжу...,
а потім людська густота
засіватистрахпочала,
страх психічний і панічний
перед невидимими духами-богами,
перед господом-князем...
і так аж до ланкової...

Тому в такому страху ми
й відчуваємо неміч свою,
в якій грошами узалежнені,
роботою і тим житлом,
їжею, водою.

Тому таке важке життя
і хоча смерть лиш мить у ньому,
та чуття спорідненої немочі
і єднає нас у сім'ях,
у тих родах, державах.

Та як тяжко ми
маніпулюємо у житті,
щоб у цій немочі своїй
не впасти у відчай,
який все таки
переслідує нас
і часто ловить
сітями своїми...

Отаке воно життя —
ніби манить змінами,
які ми бачимо навкруги,
в яких живемо усі ми

і все ж намагаємося втекти
від немочі жити в достатках,
від тієї бідноти до того
зздрісного багатства показушного,
яке розпалюється неміччю
своїх сил фізичних
і в обмежених можливостях ума.

Ось в такій боротьбі ми
вкорочуємо роки собі
до невідомого часу і тієї миті,
коли відчуваємо єством,
що смерть уже рядком.
Ми тяжко хворіємо тривожно,
як і жили ложно,
то і смерть із нами
продовжує ту гру,
яку ми почали з життям.

Вона дає нам ці роки
болячок і хвороб,
щоб усвідомити кожен зміг
усі помилки свої і дії лихі,
або ось тоді, коли ми
чіпляємося життям за дні,
то вона в одну мить
зупиняє серце видихом протяжним.

вСТАВАЙ І СПРОБУЙ ЗНОВУ
Ніколи не обманюй у житті,
то і тебе не обмануть,
хоча спокуси й спроби будуть,
та тримаючись цієї настанови,
то ці брехні, обмани, чи осуди
оминуть тебе завжди.

Та вчися довіряти й знай,
що довірою цією
чоловік дожив
до цієї пори і літ.

Приймай у житті все –
хороше з подяками Творцю
і людям тим, які цю якість
у життя наше принесли;
погане теж приймай і вивчай,
бо це домашнє завдання
від Творця, в якому ми
маємо рішення позитивне віднайти.

Відчай, зневіра жме,
та руки не опускай,
а знову й знову вставай
і спроби роби нові,
бо довіра – це прийняття, це путь,
яким усі ідуть день при дні,
наповнюючи життя свої

і древо роду в позитиві.

Тому живи у мріях і надію жди
до останньої хвилини,
насолоджуйся хвилинами любові,
бо все воно приготовано для тебе
з твого ж щастя й радості.

Лиш щасливий мріє,
лиш щасливий надію леліє,
бо він пізнав життя смак
із довіри й діє.

Тому й не плач, не бійся і не проси;
поклони пусті не клади
і голови перед собою подібним не гни;
а гідно свій хрест неси,
приймаючи все, як є –
ображають, обманюють,
то не проклинай.

Усе потрібно самому пройти,
бо саме для цього ми усі
покликанні життями сюди.
Коли ж болить Душа,
то істинну молитву сотвори,
бо вона
добрими ділами твориться
і такою її чує Творець
і світ увесь.

Не опускай руки в іспитах життя
і умом шукай вихід.
Пізнавши радість, щастя,
то руки підними в подяці.

дух роду
Ми уже не раз творили цей сказ,
що Дух Роду, який віками
наші предки збирали
на цій місцині,
де ґрунт щедро плодоносив,
де вітерець амброзію приносив,
де дерева в лісі,
чи поодинокі в полі
говорили з нами,
тягнучись галузами
до сонця щоками-листям,
як до світла, чистоти й тепла,
де й ми спізнавали життя сповна
з дитинства, юності
і, розвиваючись в роках
тією мудрістю у зрілості.

Ось чому так значимо всім
відповідально берегти й леліяти
Дух Роду і його простори,

бо він у собі береже
все позитивне те,
що Творцем дароване
поколінню кожному;
все те, що нами гароване
досвідом життя в якість мудру.

І навіть невісткам, зятям
приходиться себе лаштувать
до цієї аури святої,
яка дарує радість у житті,
у тій творчій праці
і днях-роках з дітьми,
щоб гуртом духовне зберігати
для людства, природи і планети,
для Всесвіту й Творця.

Знаймо люди, знаймо всі,
де любов є в Роду,
то там усе твориться гуртом
у щасті й з радістю.

слово

Хороше слово подяки,
настанов, розради
чи благодаріння щире
душеньку зігріє,
коли слухач його почує...
Небезпека в спілкуваннях наших,
коли в словах відсутня суть,
суть дії в образності її
і в нашому виборі їх.

За словами часто є дії,
а хоч і нема,
та все ж енергія слів уже літа
і шукає тих,
хто прийме їх,
бо часто до них
додають адреси,
а якщо адресат не сприйме
і не прийме умом, Душею,
то вони повертаються назад,
та ще й подорозі
собі подібне збирають
і до власника влачать.

Це стосується слів злих,
чи говорених у гніві
і часто з ними
летять слова хульні,
то розуміючи їх,
як енергії матеріальні
і ту здатність в них
впливати на світ
і на слухачів не випадкових тих
і на свій паскудний ум.

Сумно і соромно, але так є
і суд кожен день у житті іде
по наших тих ділах,
які зароджуються в словах.

Згине людство, бо губить слово,
живучи несвідомо,
не маючи устремлінь,
бо для змін в собі має лінь.

Бережімо слово,
бо воно енергія творіння
і світ зачатий ним,
та і ми при житті
творимо в собі і навкруги
усе саме з ним.

докори сумління
Совість гризе щодня,
мучимося від докорів сумління
за наші дії несправедливі,
бо собою доросли
до самоусвідомлення дій.

Хоча й раніш діяли, як інші
у масках праведності,
поставивши совість у куток,
закриваючи очі на проблеми,
як свідкам неправедних дій,
взявши кицьку на коліна,
чи вигулювати себе,
або читати книги,
щоб виголошувати вслух
високопарні постулати
про совість, честь,
щоб заглушити голосіх.

То цей відступ коротенький
має відкрити очі й Душі багатьом
на наші кривляння й маски,
які ми міняємо сотні раз
на протязі дня,
а скільки разів у роках
лицемірством таким.

Скільки енергій життя
ми витрачаємо без пуття
марнотратствуючи так
чистоту взаємин людських.

А як чудово було б
милувати очі, серце й Душу,
коли висаджуємо зерня
у підготовлений нами ґрунт...,
а там ніжний пагін і весняні бруньки,
з яких виростають ніжні листки...

перший цвіт і плоди,
які милують ось так
собою нас
і світ життям новим.

криза

Криза визріла у нас,
бо ми бажали мир зціляти
і ця можливість може
все таки реалізуватись.

Весь світ стогне
від наповненості гнівом, злом —
і це можна ізцілити
добротою і любов'ю.

Нам Знання ці
до нас прийшли
із чистоти ества
і здатності писати.

Та світ не сприйняв ці Знання
про якості духовні,
про свій внутрішній світ
і про те, що гуртом ми
здатні змінювати життєві умови.

Ми у місії цій
не прийдемо теж
до якихось меж,
бо їх нема,
як і міся сама в тому,
щоб розбудити людей лиш.

Бо за нами йдуть ті,
хто ці слова діями наповнить,
тією добротою і любов'ю,
які й дадуть моці людям,
заявити самим собі і світу
про свою гідність щиру,
про вміння творити доброту
й свято у чистоті любити,
бо це основа нашого з Вами
перебування всіх тут, на Землі.

Ми не перестанемо повторювати це,
тому й запрошуємо до дій, до змін в собі.
Ми знаємо, ми відчуваємо,
що знайдуться чутливі люди
і понесуть слова мудрі ці,
і понесуть ці енергії життя
одне одному у світі
від дому до дому,
від села і в містах.

Це не прості слова
і їх поширювати слід

у цей момент криз і суєти,
щоб поширювалися по землі.
Знайдуться й можливості
і творитимуться умови нові,
бо і ми не заради вигоди творили,
будучи писарем у справі спільній цій
і ще й книги видавали, відкрили сайт
і сторінки в інтернеті, як і щодня
у кожній нагоді старалися,
аби ці Знання донести людям,
і щоб вони умами прийняли,
щоб Душею й серцем відчули
цю негайну потребу для всіх
і цим би взаємини зцілили...

Хай гомонить уся планета,
хай кожен знайде спосіб
щось добре створити в дні,
аби лиш Ви усі жили...

Так, ми відторгнуті будемо світом,
насміхатимуться над цими словами,
над Знаннями істинними цими,
та знаймо люди, знаймо всі,
що вони були із давнини
і лиш тепер оголилися бідною
для людства і планети всієї.

Ми підемо Душею далі,
далі й слова ці підуть,
бо їх уже нікому не зупинить,
а Ви, люди, почнете шукати їх,
коли сутуж Вас придавить,
то й ці думки, й ці слова
у Вашій пам'яті спливуть.

Видно передчасно згоряємо ми
і не вірить більшість суспільства
у своїй байдужості до всього,
то так було уже не раз в цивілізації й цій,
а це лиш нагадуванням є.
Так воно і мало бути,
а ми лишилися отруєні недовірою
і Вашим відношенням до пророцтв,
хоча й далі спокушаєтеся грошам
у тій жадібності своїй
й визнали їх богом єдиним,
який може, нібито, допомогти
цим глупим умам.

Але саме діями такими Ви
самі собі перекрили
цей енергетичний клапан,
а так хотілося віддатися сповна,
тією радістю розуміння
і тим благом прийняття
у змінах Ваших, люди.

Так, ми такий, як усі
і нас теж торкає цей
критичний стан суспільства,
ми розчаровані Вами, люди,
що очевидно не бачите загрози
у тих обманах, злі,
у цих звабах від ума,
а не слухаєте своєї Душі.

Ніхто не допоможе нам –
тільки ми самі собі,
то починаймо люди всі
об'єднуватися на любові й доброті.

Зрозуміймо істину просту,
що матеріальні надбання
мають поряд йти
з якостями духовними,
бо тільки вони і є
тими життєвими основами
і що тільки завдяки їм
і ми живими іще є.

Гроші є папірці,
і електрики враз не стане,
і зникнуть забаганки всі,
та за життя ми чіплятися станемо...

А чим, чим ми підійдемо
до Отця-Творця-святого Духа,
яким словом обізваємося, люди,
до Бога, до собі подібних.
У нас сьогодні є шанс
жити, творити і любити,
то приймімо умом своїм
істину цю святу, бо цим
спасемо себе й планету всю.

Це відповідальність кожного
і кожен має свій камінь принести
для відбудови цього дому,
бо рухнув фундамент в ньому,
рухнула духовність наша, люди.

А те відчуття, що нам все мало
й мало тих матеріальних статків,
бо ми порожніми є у собі
і тому таке бажання засліпило уми,
а ми заповзялися заповнювати себе хламом.
Ми маємо з сьогоднішнього дня
усі свої витрати звести до мінімуму,
як і потреби зменшити у житті,
бо тільки так і у доброті
ми матимемо шанс вижити.
П С Так, потрібно доброту творити,
допомагати потребуючим без розмов,
дарувати із можливості, а то й зверх,

а обдаровані мають подяки посилати Богам
і саме такі енергії позитивні
поставити на ноги здатні
гниле суспільство це.
У нас моці щодня меншає
і ми покинемо Вас тілом,
та молитвами і ділами
і неодмінно з Вами
ми маємо цю місію звершити.

Тільки доброта й любов
вилікує наші уми і Душі!!!

СВІДОМО

Кажуть люди, що кожен з нас
вибирає собі свідомо
те добро, чи зло
щомиті в життя своє
і навіть, ніби то
визначає їх кількість,
щоб чуть полякати,
чи зі світу звести,
то так і доброту
вимірюють умом своїм,
часто ототожнюючи її
з допомогою у дії,
чи підтримкою словами,
або зі звичайними речами.

Та вибір, вимір добра, чи зла,
то є лиш видумка несвідомого ума,
коли ось так вибирають,
чи кількість визначають.

Людина не здатна сама у суті
вимірювати енергії ці
і навіть усвідомлення їх
для вибору рішень у житті
бо досить часто є,
що вони із вигод-користі.

Так, коли ми свідомі,
то й вибір робимо ми
зі зрілого ума,
з тієї мудрості життя,
яка приходить з досвідом своїм
і з тих родинних джерел,
які леліяли й для нас
оточення і батьки живі,
як віками й предкинаші.

Таких індивідів небагато є
і в основному це вони
творять радість і доброту
і всі енергії позитивні,
втримуючи гармонію на Землі
і рівновагу зважених відносин.

Бо чоловік лиш напрямок вибирає,
чи ще вузесеньку стежую
саме думками, словами і діями своїми,
слідуючи духовному світильнику,
який є у всьому живому
і здатендіями такими
духовно розвиватися й рости.

Хоча й радує те,
що кожна людина у житті
застосовує добро і зло
і на цьому свідомістю росте,
бо Дух святий за це дбає
і нас нерадивих наущає.

Саме слово: с-відомо-по змісту й суті
й визначає напрямок наших дій,
інами твориться кожна з них
з відома Творця-Отця-святого Духа.

сайт <http://mikolin.com.ua/>
e-mail: sergiymikolin@ukr.net
сторінка на facebook (Сергій Миколин)
сторінка групи «Світ Духовності» на facebook
сторінка групи «Філософія життя» на facebook

ОГЛАВКИ ВІРШІВ

МИКА	2
ЦЕМЕНТ	2
ГАРМОНІЯ	3
ЗМІНИ У СОБІ	3
ПОСЛАННЯ ДОБРОТИ	5
АНГЕЛИ	6
ВІД ЛЮБОВІ НЕ ВМИРАЮТЬ	7
ЯК ПАХНУТЬ ДІТИ	7
СЛЬОЗИ	8
МОРАЛЬ	8
КАЯТТЯ	8
ЕНЕРГІЯ ДУХА І СИЛА ЗВИЧКИ	9
БОРОТЬБА	10
ДІТИ НОСІЇ	12
ДИВО	13
СПОМИНИ ТАРАСОВІ	14
ШАНС	15
ЦІЛІСНІСТЬ	16
ЗЛО	17
ЦІНА	18
ПОЛІТ ДУШІ	18
ЛЮБОВ ТЕНДІТНА	19
НИВА ЖИТТЯ	19
ЩАСТЯ-БЛАГО	20
ІУДА	20
НЕ ПРОСТА МЕТА ІУДИ	21
ХАСИДИ	24
ПОШУКИ ПОМИЛОК СВОЇХ	25
ДОБРОТА Й ДАРИ	26
ДАРУВАННЯ	28
ДАР ЖИТТЯ І ВСЬОГО В НІМ	28
ПОЕТ-ДУХІВНИК	30
ПОЕТ-ЖЕБРАК	31
ПОСЛАННЯ З ОДРА	32
ПО ДІЛАХ	34
ДОБРОТА	35
ПОЕТ – Є ПРИКЛАД	38
ЧУТЛИВІСТЬ	38
ЗАБУТИ ПОГАНЕ	39

МИ ЗДАТНІ 39
ВТРАТИ 40
ХОДА 41
ВЕЛИЧ ДУШІ 41
ВІЧНІСТЬ ЖИТТЯ 42
ШЕПІТ 43
ЯКІСТЬ 43
ЧУТТЯ 44
УКРАЇНА 45
ОСУД 50
РІД 50
БАЙДУЖІСТЬ 51
КОМОРА 52
РОЗУМІННЯ 53
ПОСВЯТА 53
ЖІНКА 54
ТЕПЛЕ СЛОВО 55
БЕЗСИЛЛЯ 55
АМІНЬ 57
ПОШУКИ 59
ПРО НАС 60
ДІМ 63
СМУТОК 64
СЛЬОЗИ 65
ГОРДИНЯ 68
БРЕХУНИ 68
ПО ДВА СЛОВА ДО ВІРШІВ НОВИХ 69
ДОБРОТА ЄДНАЄ 70
СМЕРТЬ 71
ВСТАВАЙ І СПРОБУЙ ЗНОВУ 73
ДУХ РОДУ 74
СЛОВО 74
ДОКОРИ СУМЛІННЯ 75
КРИЗА 76
СВІДОМО 79